



ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΔΙΑΠΛΑΗΤΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΟΙ ΣΚΥΛΑΝΘΡΩΠΟΙ



ΟΙ ΣΚΥΛΑΝΘΡΩΠΟΙ



Ἡ Νάνσου γονάτισε στὸν ἀναίσθητο ντέτεκτιβ.

ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ ΤΩΝ ΣΚΥΛΑΝΘΡΩΠΩΝ

ΕΝΑ ρίγος φρίκης συγκλονίζει τὴ Νάνσου ἀκούγοντας τὸν ἀνθρώπο μὲ τὰ γένηια νὰ τῆς λέη πὼς θὰ σκοτώσῃ τὸν Τζόε. Βρίσκεται στὴν καλύβα τοῦ μαζὶ μὲ τὸ Μίκυ, ὅπου τοὺς πρότεινε νὰ μείνουν στὸν πλανήτη καὶ νὰ τὸν ὑπα-

κούουν σὰν βασιλιά τοὺς (*).

—Καὶ ὁ Σέρινταιν; τὸν εἶχε ρωτήσει ἡ Νάνσου.

Τὸν Σέρινταιν θὰ τὸν σκοτώσω γιατί διὰ τοῦ ἔχω ἐμπιστοσύνη!, τῆς εἶχε ἀπαντήσει αὐ-

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεῦχος τοῦ «Ὑπερανθρώπου», τὸ 23, ποὺ ἔχει τὸν τίτλο: «Διαταγή: Πῦρ».

τός. Θά μέ προδώση στήν 'Αστροική 'Ασφάλεια καί θά μέ καθήσουν στήν ηλεκτρική καρέκλα. 'Εγώ θέλω νά δημιουργήσω μία άποικία Γήινων σ' αὐτὸν τὸν πλανήτη ὅπου νά μέ ὑπακούουν καί νά μέ σέβωνται σὰν βασιλιὰ τους.

—Γιὰ νά φοβάσαι τὴν 'Αστροική 'Ασφάλεια, τοῦ εἶπε θαρραλέα ὁ Μίκυ, σημαίνει πῶς εἶσαι κάποιος κακούργος Μόνον ἓνας ἄνθρωπος μέ κακούργα ἐνστικτὰ θά σχεδίαζε τὸ ἐγκλημα ποὺ σκοπεύεις νά κάνης ἐσύ. Νά ἐξοντώσης τοὺς σκυλαθρώπους καί τοὺς γορίλλες ποὺ κατοικοῦν σ' αὐτὸν τὸν πλανήτη καί νά φέρης ἄνθρώπους ποὺ θά τοὺς φέρεσαι σὰ νά εἶναι δοῦλοι σου.

Ὁ ἄνθρωπος μέ τὰ γένεια ἀγριεψε, τὰ μάτια του εἰλαμψαν ἀλλόκοτα, σηκώθηκε καὶ παῖνοντας ἓνα μαστίγιο, τὸ ἔδειξε στὸ θαρραλέο 'Ελληνόπουλο.

—Τὰ λόγια σου θά τὰ πληρώσης παλὺ γοήγορα παλιόπαιδο! Ἀφοῦ θέλεις νά μάθης ποιὸς εἶμαι, στὸ λέω. Ἔχεις ἀκούσει γιὰ τὸν Τζιμ Χάρσον;

—Καὶ βέβαια!, ἀπάντησε εἰρωνικά τὸ 'Ελληνόπουλο. Εἶσαι ὁ μεγαλύτερος τυχοδιώκτης τῆς Ἀμερικής. Τὸν τελευταῖο καιρὸ μάχισα σὲ εἰγαν κλείσει στίς φυλακὲς τοῦ Σίγκ - Σίγκ γιὰ κάποια ἀπάτη...

Ὁ ἄνθρωπος γέλασε βραχνά.

—Μπορεῖ στὸ παρελθὸν νά ἤμουνα τυχοδιώκτης, ἔκανε,,

στὸ μέλλον ὅμως θά γίνω ὁ βασιλιάς τοῦ μεγάλου αὐτοῦ πλανήτη.

Καὶ γυρνώντας πρὸς τὸ μέρος τῶν δυὸ φρουρῶν, διέταξε:

—Κλειῖστε τοὺς σὲ ξεχωριστὴ καλύβα καὶ φρουρήστε τοὺς καλά.

* * *

Ἡ μέρα πέρασε χωρὶς κανένα ἀπρόοπτο. Ὁ Σέρινταν μέ τὸ Λη Πὸ ποὺ ἦταν κλεισμένοι σὲ ἄλλη καλύβα, περιμέναν μάταια τὸ γυρισμὸ τῆς Νάνσυ καὶ τοῦ Μίκυ. Ὁ θρυλικὸς ντέτεκτιβ ὅσο πήγαινε καὶ ἔχανε τὴν ψυχραιμία του. Ἐκοδε συνέχεια δόλτες καὶ μουνμούριζε κάθε τόσο:

—Κάτι συμβαίνει, Λη Πό. Φοβάμαι μήπως ἡ Νάνσυ καὶ ὁ Μίκυ ἔπαθαν κανένα κακὸ. Ὅταν βροδυάση, θά δοκιμάσουμε νά δρατετεύσουμε, φίλε μου...

—Πῶς; τὸν ρωτοῦσε ὁ Λη Πὸ κουνώντας συνέχεια ἀπὸ τὴν ἀγωνία του τὰ μυτερά αὐτιά του.

—Θά βροῦμε τὸν τρόπο, Λη Πό, μὴν ἀνησυχῆς. Ἀρκεῖ νά μὴ μᾶς βγάλουν ἐξω ἀπὸ τὴν καλύβα αὐτὸ τὸ βράδυ.

Οἱ ὥρες πέρασαν ἀργὰ ὥσπου νά νυχτώσῃ, μεγαλώνοντας τὸ μαοτύριο καὶ τὴν ἀγωνία τοῦ Σέρινταν. Ὅταν τὸ σκοτάδι ἀπλώθηκε γιὰ τὰ καλά ὁ ντέτεκτιβ πλησίασε τὸν Λη Πὸ καὶ τοῦ ψιθύρισε στὸ αὐτί.

—Κάθισε λίγο πρὶ πέρα ἀπὸ τὴν πόρτα καὶ περιμένε ἔτοιμος νά ἐπέμβῃς σὴν κατάλληλη στιγμή, ὅταν δῇς ὅτι

κινδυνεύω ή χρειάζομαι βοήθεια.

Ένώ ο Λή Πό πήρε τη θέση του δίπλα στην πόρτα, ο Σέρινταν ξαπλώθηκε στο δάπεδο κι άρχισε να βογγάει δυνατά. Σε μία στιγμή άνοιξε ή πόρτα και πρόβαλε το κεφάλι ενός φρουρού.

—Τί συμβαίνει εδώ πέρα; είπε και άναψε το φακό του.

Είδε τόν Σέρινταν ξαπλωμένον καταγής να χτυπιέται και να στριφογυρίζει και άποφάσισε να μπη. Με τó πρώτο βήμα που έκανε, ο Λή Πό, κατάλαβε τó σχέδιο του Σέρινταν. Με ένα άπίθανο σάλτο δρέθηκε πάνω στο σβέρκο του φρουρού ενώ με τó πόδι του έκλεινε τήν πόρτα. Τήν ίδια στιγμή ο Σέρινταν σηκώθηκε άπό τη θέση του και άρπάζοντας τó φρουρό άπό τó πόδι, τόν γκρέμισε καταγής μαζί με τόν Λή Πό που βρισκόταν γατζωμένος στην πλάτη του. Έτοιμάστηκε να τόν χτυπήσει στο κεφάλι για να τόν έμποδίσει να φωνάξει, όταν τόν σταμάτησε ο Λή Πό.

—Τό κανόνισα εγώ, άφεντικό, τού είπε.

Ο Σέρινταν πήρε τó φακό του άναίσθητου τώρα φρουρού και τó έπλο του μαζί με τίς σφαίρες.

—Έλα μαζί μου, είπε χαμηλόφωνα στον Λή Πό. Ο άνθρωπος του Πράτ τόν άκολούθησε. Άνοιξαν τήν πόρτα και βγήκαν έξω. Τό σκοτάδι ήταν άπαλό και ο ούρανός στολιζόταν άπό χιλιάδες λαμπερά άστέρια. Άπό τίς καλύβες ο-

λόγυρα δέν άκουγόταν ο παραμικρός θόρυβος.

«Πρέπει να έλευθερώσω τή Νάνσυ και τó Μίκυ, άν ζούν άκόμη, σκέφτηκε ο Σέρινταν».

Κύτταξε όλόγυρά του. Όλες οι καλύβες που έβλεπε δέν είχαν σκοπούς μπροστά στην είσοδό τους. Προχώρησε σκυφτός ανάμεσά τους για να φθάσει και στις πιό μακρινές και τότε... τότε έγινε κάτι που δέν τó περίμενε, τόσο ξαφνικά και άναπάντεχα που δέν μόρεσε ν' αντιδράσει και ν' άμυνθί. Κάποιος τόν πλησίασε άθόρυβα άπό πίσω και τόν χτύπησε με δύναμι με κάτι σκληρό, στο κεφάλι. Χιλιάδες άστέρια έλαμψαν μπροστά στα μάτια του, κι έπρεσε μονοκόμματος στη Γη. Πρίν χάσει τίς αίσθήσεις του, είδε δίπλα του και τόν Λή Πό να πέφτει ενώ πίσω του, διέκρινε μία σκιά ενός πελώριου σκυλού...

ΔΥΟ ΣΥΜΜΑΧΟΙ



ΟΤΑΝ άνοιξε τά μάτια του ο Σέρινταν, τó πρώτο πράγμα που αντίκρυσε ήταν ο Λή Πό. Είχε σκύψει έπάνω του και

προσπαθούσε να τόν συνεφέρει —Φοβήθηκα πολύ κύριε Σέρινταν, τού είπε. Νόμιζα πώς δέν θ' άνοίξετε ποτέ τά μάτια σας.

Ο ντέτεκτιβ άνακάθησε με κόπο. Βρισκόταν μέσα σ' ένα παράξενο δωμάτιο που οι

τοίχοι του έμοιαζαν σαν γυάλινοι. Πόρτα δέν υπήρχε σέ καμμιιά πλευρά του τοίχου.

«Παράξενο, συλλογίστηκε, ό Σέρινταν. Θάλεγε κανείς πώς μάς αΐχμαλώτισαν έξωτι κά πλάσματα...».

Δέν πρόλαβε ν' άποτελειώσ η τή σκέψη του, όταν ένα μέρος του τοίχου κατέβηκε πρὸς τὸ δάπεδο καί άφησε ένα άνοιγμα. Στὸ άνοιγμα αὐτὸ έκαναν τήν έμφάνισί τους μερικὸι γορίλλες.

—Κύριε Σέρινταν, εἶπε ὁ Λή Πό, κουνώντας νευρικά τ' αὐτιά του, μοῦ φαίνεται πὼς ήρθε τὸ τέλος μας.

Οἱ γορίλλες τοὺς έβαλαν στή μέση καί στρώχνοντάς τους τοὺς άνάγκασαν νά βγουν. Άνέθηκαν μιὰ σκάλα γυάλινη κι' αὐτὴ κι' άφου προχώρησαν σ' ένα στριφογυριστὸ διάδρομο πὺ έμοιαζε με λαβύρινθο, μπήκαν σ' ένα μεγάλο δωμάτιο. Τὸ δωμάτιο αὐτὸ ήταν γεμάτο παράξενα μηχανήματα πὺ άλλα ήταν κολλημένα στὸν τοίχο καί άλλα κρέμονταν ἀπὸ τὸ ταβάνι. Ἡ πόρτα πίσω τους έκλεισε καί άνοιξε μιὰ άλλη όπου έκαναν τήν έμφάνισί τους δυὸ αλλόκοτα πλάσματα.

Εἶχαν μορφὴ σκύλου καί περπατοῦσαν με τὰ τέσσερα. Τὸ πρόσωπὸ τους όμως θυμίζε πολὺ άνθρωπο. Τὰ μάτια τους πετοῦσαν φλόγες καί μπαίνοντας άρχισαν νά γαυγίζουν. Οἱ γορίλλες έπεσαν με μιὰς άνάσκελα καί άρχισαν νά μουγγρίζουν ένὼ τὸ γαύγισμα τῶν σκυλαιοθρώπων συνεχιζό-

ταν. Στὸ τέλος οἱ γορίλλες σηκώθηκαν καί παίρνοντας τοὺς δυὸ αΐχμαλώτους τοὺς ὀδήγησαν μπροστὰ σέ μιὰ μηχανή καί τοὺς κάθησαν σέ δυὸ σκαμνιά.

—Πρέπει νά κάνουμε κάτι, ψιθύρισε φοβισμένος ὁ Λή Πό. Φοβάμαι πὼς θά μάς κάνουν καμματαΐκια- καμματαΐκια σ' αὐτὴ τὴ μηχανή.

—Μη φοβάσαι, τὸν καθησύχασε ὁ Σέρινταν. Ὅταν ὑπάρχει κίνδυνος θά σέ εἰδοποιήσω ἐγώ.

Μόλις κάθησαν στὰ καθίσματα τοὺς καί πέρασαν δυὸ λεπτά, τὸ ταβάνι πὺ βρισκόταν ἀπὸ πάνω τους άρχισε νά κατεβαίνει. Ὅταν έφτασε πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους, σταμάτησε. Ένα διαφανές κουβούκλιο τοὺς σκέπασε τώρα καί στὸ κεφάλι τοῦ καθ' ενός, εφαρμόστηκε ένα έλασμα ἀπὸ τὸ ὁποῖο ξεκινούσαν πολλὰ καλλώδια τὰ ὁποῖα κατέληγαν σ' ένα πολύπλοκο μηχανήμα.

Ένας ἀπὸ τοὺς σκύλους κάθησε σ' ένα μηχανήμα ἀπέναντί τους καί γύρισε ένα διακόπτη. Ταυτόχρονα ὁ Σέρινταν έννοιωσε κάτι νά δουίξει στὸ κεφάλι του καί νά τοῦ τριβελίζει τὸ μυαλό. Τὸ βουητὸ πὺ ήταν άνυπόφορο κράτησε δυὸ ὀλόκληρα λεπτά. Ὅταν τελείωσε, άκούστηκε μιὰ καθαρὴ γήινη φωνή.

—Τὸ μηχανήμα άπέδειξε πὼς δέν ήρθατε με κακὸ σκοπὸ πάνω στὸν πλανήτη μας. Ἡρθατε νά πολεμήσετε τοὺς άλλους πὺ σάς μοιάζουν στή μορφὴ κι' αΐχμαλώτισαν τοὺς

συντρόφους μας. "Εμείς οι δυο είχαμε φύγει για μία μακρινή αποστολή και γυρνώντας,

είδαμε την καταστροφή που έγινε στον πλανήτη μας. Καταλαβαίνω πώς θέλετε να μάς βοηθήσετε γι' αυτό σας αφήνουμε ελεύθερους.

Ο Σέρινταν δοκίμασε μεγάλη έκπληξη και θαυμασμό για τα τέλεια αυτά μηχανήματα που διάβαζαν τη σκέψη και που μπορούσαν να μετατρέπουν μία άγνωστη γλώσσα σε Γήινη.

Οι σκύλοι γαύγισαν και οι γορίλλες διάστηκαν να ελευθερώσουν τους δυο αιχμαλώτους από το κουβούκλιο που τους σκέπαζε. Ο Σέρινταν πλησίασε με θάρρος τους σκυλανθρώπους και τους έκανε νόημα πώς ήθελε να βγεί έξω από το κτίριο.

Οι σκυλιάνθρωποι κατάλαβαν και προχώρησαν μπροστά



"Έκαναν περιπολίες στους δρόμους της Νέας Υόρκης.

Σε λίγο ο Λή Πό και ο Σέρινταν θρίσκονταν έξω στην υπαιθρο όπου το μισοσκόταδο της νύχτας, είχε απλώσει πάνω στον πλανήτη την πιο βαθεία ήσυχία.

* * *

—Αὐτοὶ οἱ σκυλάνθρωποι, εἶπε ὁ Σέρινταν, εἶναι μιὰ πολὺ προοδευμένη φυλὴ. Ἐνῶ ὅμως ἔχουν θαυμάσια ἐπιστημονικὰ ἐπιτεύγματα, δὲν ἔχουν κατασκευάσει ὅπλα κι' οὔτε εἶχαν ἰδέα ἀπὸ πόλεμο. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο οἱ Γήϊνοι αἰχμαλώτισαν τοὺς συντρόφους τους. Γιὰ καλὴ μας τύχη αὐτοὶ οἱ δύο ἔλειπαν σὲ ἀποστολὴ καὶ γυρνώντας, ἔκαναν μιὰ ἐπιδρομὴ στὸν καταυλισμὸ τῶν Γήϊνων ὅπου μᾶς ψάρεψαν νὰ ἐλευθερώσουμε μὲ κάθε τρόπο τοὺς συντρόφους μας.

Προχώρησαν μέσα στὴ νύχτα μόνοι τους, ἀφοῦ πρῶτα ρώτησαν τοὺς δύο σκυλάνθρωπους νὰ τοὺς ὑποδείξουν ποῦ ἦταν ὁ καταυλισμὸς τῶν Γήϊνων. Τὸ παλάτι ἀπ' ὅπου βγήκαν ἦταν πνιγμένο μέσα στὴ δάσπησι καὶ φαίνεται πῶς οἱ Γήϊνοι δὲν θὰ τὸ εἶχαν πάρει εἶδησι.

Βάδισαν ἓνα τέταρτο περίπου ὅταν φάνηκαν μπροστά τους οἱ καλύβες.

—Λή Πό, εἶπε ὁ ντέτεκτιβ στὸν ἄνθρωπο τοῦ Πράπ, μπορεῖς νὰ κάνης κάτι; Ἀνέβα ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο καὶ προσπάθησε νὰ δῇς σὲ ποιά καλύβα ὑπάρχουν φρουροί.

Δὲν πρόλαβε ὁ Λή Πό νὰ σκαρφαλώσῃ στὸ δέντρο ὅταν ἀκούστηκαν φωνές καὶ τρεχά-

ματα. Φαίνεται πῶς οἱ κακοῦργοι εἶχαν πάρει εἶδησι τῇ δραπέτευσί τους.

Σὰ νὰ μὴν ἔφτανε αὐτό, βαρεῖὰ θήματα ἀντήχησαν. Ἐρχονταν πρὸς τὸ μέρος τους.

Ὁ Σέρινταν ἀρπάχτηκε σὰν αἴλουρος ἀπὸ τὸ κλαδὶ τοῦ διπλανοῦ τοῦ δέντρου καὶ σκαρφάλωσε ἐπάνω. Τὸ ἴδιο ἔκανε καὶ ὁ Λή Πό. Ἐνα λεπτὸ ἀργότερα, δύο ἄνθρωποι περνοῦσαν κάτω ἀπὸ τὸ δέντρο. Κρατοῦσαν αὐτόματα κι' ἔφαχναν μὲ προσοχὴ ὁλόγυρα.

Τὴν ἀμέσως ἐπόμενη στιγμή, δύο κορμιὰ γλύστρησαν ἀπὸ τὸ δέντρο κι' ἔπεσαν μὲ θαιρὺ γδοῦπο πάνω στοὺς ἐπιλισμένους ἄνθρώπους. Ταυτόχρονα ἀτσάλινα χέρια ἔσφιγγαν τὸ λαιμὸ τους, ἐμποδίζοντάς του νὰ μιλήσουν.

Οἱ τέσσερις σκιὲς κινήθηκαν καταγῆς σὲ μιὰ ἄγρια πάλῃ, σὲ μιὰ πάλη ζωῆς καὶ θανάτου. Ἀπὸ τίς τέσσερις σκιὲς ὠρθώθηκαν μόνο δύο.

—Καλὰ τοὺς καταφέραμε, εἶπε ὁ Σέρινταν στὸ φίλο του. Θὰ παίξουμε τώρα ἓνα ἄλλο κελπ. Πᾶρε τὸ ὅπλο τοῦ ἀντιπάλου σου κι' ἀνέβα στὸ δέντρο ποῦ εἶναι δεξιά σου.

Ὁ Λή Πό ὑπάκουσε καὶ ὁ Σέρινταν, ἀφοῦ ἔβγαλε μιὰ ἀναρθρὴ κραυγὴ ἀνέβηκε κι' αὐτὸς ἐπάνω. Σὲ λίγο καινούργια θήματα ἀντήχησαν. Τρεῖς Γήϊνοι ποὺ ἀκούσαν τὴ φωνὴ μέσα στὴ νύχτα, ἤρθαν καὶ στάθηκαν κάτω ἀπὸ τὸ δέντρο. Βλέποντας διὸ ἀκίνητα κορμιὰ κάτω, ἔσκυψαν νὰ δοῦν τί συμβαίνει. Μὲ τὸ σκύψιμο

δμως, υπέγραψαν την καταδί-
κη τους. 'Ο Τζόε και Ὁ Λή Πό
έπεσαν ἑπάνω τους, τοὺς ἀνα-
ποδογύρισαν καὶ τὰ κοντά-
κια τῶν ὀπλων τοὺς ἐ-
θεσαν γρήγορα ἐκτὸς μάχης.

—Μαζί μου Λή Πό!, ψιθύ-
ρισε τώρα ὁ Σέρινταν. Οἱ ἐ-
χθροί μας ἔχασαν πέντε συν-
τρόφους τους. Τώρα θὰ κάνου-
με ἔφοδο. Θὰ προσπαθήσουμε
δμως προηγουμένως νὰ βροῦ-
με τὴν καλύβα τῶν φίλων μας.

ΜΙΑ ΤΡΟΜΕΡΗ ΜΑΧΗ



ΚΑΘΩΣ προ-
χωροῦσαν, βρέ-
θηκαν ἀντιμέ-
τωποι μὲ δυὸ
ἀκόμη ἀντιπά-
λους τους.. 'Ὁ
σπουδὴ νὰ συ-
νέλθουν ἐκείνοι

ἀπὸ τὴ ἔκπληξί τους καὶ νὰ
σηκώσουν τὰ ὄπλα τους, ὁ
Σέρινταν ὤρμησε πάνω τους
σὰν σίφουνας καὶ τὸ αὐτόμα-
τό του δούλεψε σὰν ρόπαλο
ρίχνοντας καὶ τοὺς δύο κάτω.

Εἶχαν φτάσει τώρα σὲ μιὰ
καλύβα ὅπου ἀπέξω φύλαγαν
δυὸ σκοποῖ.

—'Εδῶ εἶναι οἱ φίλοι μας!
ψιθύρισε ὁ Λή Πό.

'Ὁ Σέρινταν ἔκανε νόημα
μὲ τὸ κεφάλι του πὼς συμφω-
νοῦσε ἐνῶ ταυτόχρονα ἔπεφτε
μπρούμυτα κι' ἔκανε νόημα
καὶ στὸν Λή Πό νὰ τὸν μιμη-
θῇ. Τὸ παχὺ χορτάρι σκέπασε
τὰ σώματά τους καὶ σέρνον-
ταν τώρα ἀνάμεσά του, ἀβό-
ρυβα καὶ μὲ προσοχή, σὰν ἀ-
ληθινὰ φίδια. Σὲ λίγο, εἶχαν

φτάσει σ' ἐνὸς μέτρου ἀπό-
στασι ἀπὸ τοὺς δυὸ σκοποῦς,
χωρὶς ἐκεῖνοι νὰ τοὺς πάρουν
εἰδησι.

Μὲ μιὰ ταυτόχρονη κίνησι
τοὺς ἄρπαξαν ἀπὸ τὰ πόδια.
Τὰ δυὸ κορμιά ἔκαναν ἓνα ἀ-
πότομο τόξο καὶ βοδόντησαν
πάνω στὸ ἔδαφος. Τοῦ ἐνὸς
τὸ κεφάλι χτύπησε στὸν κορ-
μὸ ἐνὸς δέντρου κι' ἔμεινε ἀ-
ναίσθητος. Τὸν ἄλλον πρόλα-
βε νὰ τὸν συγυρίσῃ ὁ Σέριν-
ταν μὲ μιὰ καλοζυγισμένη
γροθιά. πρὶν ἐκεῖνος προλάβῃ
νὰ βγάλῃ καὶ τὴν παραμικρὴ
φωνὴ ἀπὸ τὸ στόμα του.

'Ὁ ντέτεκτιβ ἀνωρθώθηκε
καὶ πλησίασε τὴν καλύβα.
'Ἡ πόρτα ἦταν κλεισμένη
ἀπ' ἔξω μ' ἓνα μόνταλο. Τὴν
ἄνοιξε καί... ἔμεινε κατὰπλη-
κτος μπροστὰ στὸ θέαμα ποὺ
ἀντίκρυσε. Μέσα στὴν ἀπλό-
χωρη καλύβα βρισκόταν ἑκα-
τὼ μὲνοι δεκάδες σκυλάνθρω-
ποι.

Οἱ σκυλάνθρωποι βλέπον-
τας τὴν πόρτα ἀνοιγτὴ, ὤρη-
σαν νὰ βγοῦν. Μὲ κόπο ὁ Σέ-
ρινταν παραμέρισε κι' γλύ-
τωσε τὸ ποδοπάτημα. 'Όταν
βγῆκε καὶ ὁ τελευταῖος, ἔκα-
νε νόημα στὸν Λή Πό νὰ τὸν
ἀκολουθήσῃ.

—Εἵμαστε τυχεροί, τοῦ εἶπε.
'Ελευθερώσαμε χωροὺς νὰ τὸ θέ-
λουμε τοὺς σκυλάνθρωπους.
Εἶμαι βέβαιος πὼς οἱ κακοῦρ-
γοι θὰ τρέξουν ξοπίσω τους
τώρα, κι' ἐμεῖς θὰ βρούμε εὐ-
καιρία νὰ ἐλευθερώσουμε τοὺς
φίλους μας.

'Ετσι καὶ ἔγινε. Οἱ κακοῦρ-
γοι ἔτρεξαν ξοπίσω στοὺς σκυ-

λαθρώπους που ξεχύθηκαν μέσα στη νύχτα με άγρια ούρλιαχτά να άπομακρυνθούν από τον καταυλισμό, φωνάζοντας κι' αυτοί καί ούρλιαζοντας από το κακό τους. 'Ο ντέτεκτιβ τώρα, άρχισε να τρέχει από καλύβα σε καλύβα. Σε μιὰ από αυτές διέκρινε έναν σκοπό να στέκεται έξω από την πόρτα της με το όπλο έτοιμο.

Μπορούσε να διακρίνει άμέσως τον Σέρινταν και πυροβόλησε χωρίς καθυστέρηση. 'Η σφαίρα πέρασε ξυστά από τον ώμο του ντέτεκτιβ. Έπεσε άμέσως, μπρούμυτα και πυροβόλησε στην τύχη. 'Ο σκοπός έβγαλε μιὰ άπαίσια βραχνή φωνή, έφερε το χέρι προς το μέρος του στήθους του και γονάτισε. Μιὰ δεύτερη σφαίρα του Σέρινταν τον έρριξε νεκρό.

Έκανε να προχωρήσει τώρα ο ντέτεκτιβ όταν δυο καινούργιες σιλουέτες έκαναν την εμφάνισή τους δίπλα στο σκοπό που έθεσε εκτός μάχης. 'Η κατάσταση γίνεται τώρα δύσκολη και δραματική για τον ντέτεκτιβ. Καταλάβει νε πως στην καλύβα αυτή βρίσκονται οι φίλοι του, αλλά οι καικούργοι δεν θα τον άφηναν εύκολα να πλησιάσει.

Μιὰ μόνη γεμάτη πείσμα άρχισε τότε ανάμεσά τους. Οι σφαίρες έσκιζαν τον νυχτερινό άέρα μ' ένα άπαίσιο σφύριγμα μα δεν καρφώνονταν σε σάρκες γιατί οι αντίπαλοι είχαν ταμπουρωθί για τα καλά.

Πόσο κράτησε αυτή η άσκηπη μάχη; Δεν μπορούσε να το

υπολογίσει ο ντέτεκτιβ. Είχε νευριάσει για την άποτυχία του αυτή και μάταια προσπαθούσε να προχωρήσει για να πλησιάσει προς την καλύβα. Σε κάθε κίνησή του έφταναν δεκάδες σφαίρες ζητώντας να καρφωθούν στο κορμί του.

Ξαφνικά, άριστερά του άνητήχησε ένας πυροβολισμός κι' έπειτα μιὰ ριπή. Το αίμα του Σέρινταν πάγωσε στις φλέβες του. Καινούργιοι καικούργοι προστέθηκαν στη μάχη και τους πλευροκοπούσαν τώρα.

—Λή Πό, φώναξε τον φίλο του, γύρισε προς το μέρος τους και σκόπευσε όσο μπορείς πιο καλά.

'Ο Λή Πό πήρε μιὰ στροφή στο κορμί του και σηκώνοντας το αυτόματό του, πάτησε τη σκανδάλη. Ένα άπαίσιο ούρλιαχτό αντήχησε από το μέρος των έχθρών του. Ένας από αυτούς, χτυπημένος κατά στήθα από τη σφαίρα του Λή Πό, έπεφτε μονοκόμματος.

Δεν πρόλαβε όμως να χαρή ο άνθρωπος του Πράτ, όταν μιὰ νέα ριπή, που ήρθε από πίσω του, σκόρπισε γύρω από το κεφάλι του, και μιὰ από τις δεκάδες σφαίρες άγγιξε την κορυφή του αψιού του γιατί τον έτισυξε.

—Είμαστε χαμένοι, είπε ο ντέτεκτιβ. Μας έχουν κυκλώσει από παντού οι έχθροί μας. Δέ μας μένει παρά να παραδοθώ με ή να πεθάνουμε.

—Καλύτερα να πεθάνουμε!, άποκρίθηκε ο Λή Πό.

—Δεν συμφωνώ μαζί σου!, άποφάσισε ο Σέρινταν. Πρέ-

παι να πορρατεινουμε όσο μπο-
ρούμε τή ζωή μας γιά να...

Αναγκάστηκε να σταματή-
ση. Οί πυροβολισμοί τών έ-
χθρών τους πού τούς είχαν
κλείσει στή μέση σπαμάτη-
σαν. Τέντωσε τ' αúτιά του και
άναρρίγησε. Ένα βουητό από
μουγκρίσματα άκούστηκε. Έ-
να βουητό πού όσο πήγαινε
και πλησίαζε.

—Οί γοριλλές!, άκούστηκε
μιά φωνή φρίκης.

Σέ λίγο, μέσα στο μισοσκό-
ταδο τής νύχτας, φάνηκε στήν
άκρη του καταυλισμού ένα
σκοτεινό πείχος να προχωρή.

—Οί γοριλλές!, είπε ό Σέ-
ρινταν, και μιά έλπίδα τόν
πλημμύρισε.

Είδε τούς έχθρούς του να
αφήνουν τή θέσι τους και να
τό βάζουν στα πόδια.

—Τρέξε Λή Πό!, φώναξε ό
Σέρινταν.

Μέ δυό γιγάντια δήματα
έφτασε στήν καλύβα και μέ
μιά άπελπισμένη κλωτσιά έ-
σπασε τήν πόρτα.

—Τζόε!, άκούστηκε μιά
φωνή.

Ήταν ή φωνή τής Νάνου.
Σκαρφάλωσε στο λαιμό του
και τόν φίλησε κλαίγοντας ά-
πό τή χαρά της. Ό Μίκυ άγ-
κάλιασε τό Λή Πό ξεφωνίζον-
τας από τή χαρά του.

Ό Σέρινταν συνήλθε πρῶ-
τος από τή συγκίνησί του.

—Μάς άπειλεί ένας τερά-
στιος κίνδυνος, τούς είπε. Οί
σκυλάνθρωποι πού έλευθέρω-
σα έστειλαν τούς γοριλλές έ-
ναντίον τών κακούργων. Πρέ-

πει ν' άνεβούμε σ' ένα δέντρο
γιά να γλυτώσουμε.

Έτρεξαν μέ τήν ψυχή στο
στόμα και σκαρφάλωσαν στο
πρώτο δέντρο πού συνάντη-
σαν μπροστά τους. Δυό λε-
πτά αργότερα, τό πλήθος
τών άφηνιασμένων γοριλλών
έφθανε στον καταυλισμό. Ή
σκηνή πού άκολούθησε ήταν
άπερίγραπτη σέ άγριό-
τητα. Οί καλύβες σωριάστη-
καν σέ συντρίμμια στο πέρα
σιμα τών γιγάντιων τεράτων
και όσοι από τούς κακούρ-
γους δεν πρόλαβαν να φύ-
γουν, δρῆκαν τραγικό θάνα-
το. Οί γοριλλές όσους πρό-
λαβαν, τούς κατ'ακαμάτια-
σαν και τούς άλλους πού έφυ-
γαν τούς κυνήγησαν. Σέ λί-
γο, ή θύελλα τών γοριλλών
πού είχε σαρώσει τούς κα-
κούργους άπομακρύνθηκε
πρός τό δάσος. Πίσω τους
έρχονταν οί σκυλάνθρωποι
που γαύγισαν δίνοντας δια-
ταγές στους γοριλλές.

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ



ΕΝ Α Σ άπό
τούς σκυλάν-
θρώπους στα-
μάτησε κά-
τω από τό δέν-
τρο τους και
άρχισε να γα-
ύγιη άγρια.

Σέ λίγο συγκεντρώθηκαν γύ-
ρω του και όλοι.

— Γλυτώσαμε από τούς γο-
ριλλές και θα τήν πάθουμε
άπό τούς σκυλάνθρώπους,
είπε ό Μίκυ.

Σέ λίγο όλοι σχεδόν οί

σκυλάνθρωποι συγκεντρώθηκαν κάτω από το δέντρο τους.

— "Ας καπεδούμε, πρότεινε ο Σέρινταν. Είναι προτιμότερο να μη τους θυμώσουμε.

— Μὰ θὰ μᾶς κατασπαράξουν!, εἶπε ἡ Νάνσυ.

— Δὲν τὸ πιστεύω τὴν παρηγόρησε ὁ Σέρινταν. Ἐχουμε δυὸ καλοὺς φίλους ἀνάμεσά τους.

Μόλις κατέβηκαν οἱ σκυλάνθρωποι ἄρχισαν τὸ πανδαιμόνιο τῶν οὐρλιαχτῶν. Πέντε γορίλλες πλησίασαν κρατώντας πελώρια ρόπαλα. Οἱ σκυλάνθρωποι τοὺς ἔκαναν τόπο νὰ περάσουν. Τὰ μάτια τῶν τεράτων πετούσαν φλόγες μίσους.

— Τα ὅπλα σας!, φώναξε ὁ ντέτεκτιβ.

Μέσα στὸ πανδαιμόνιο τῶν γαυγισμάτων τῶν σκυλάνθρωπων, οἱ γορίλλες πρόσθεσαν τὰ ἀπαίσια μουγγρητά τους ποὺ ἔκαναν τοὺς τέσσερις ἀστροναῦτες ν' ἀνατριχιάσουν.

— Χτυπάτε ἀλύπητα ὅποιον γορίλλα σᾶς πλησιάζει!, εἶπε ὁ ντέτεκτιβ. Προσοχή ὅμως νὰ μὴν πυροβολήσετε ἐναντίον τῶν σκυλάνθρωπων!

Ὁ πρῶτος γορίλλας, ἓνα θεόρατο τέρας μὲ πελώρια δόντια, οὐρλιαξε ξαφνικά κι' ἔδωσε ἓνα σάλτο γιὰ νὰ φθάσει κοντὰ στοὺς γήινους. Τὸ πιστόλι τοῦ Σέρινταν ὑψώθηκε γιὰ λίγο, ἀκούστηκε ἓνας πυροβολισμός καὶ τὸ θηρίο

καθὼς βρισκόταν στὸν ἀέρα, ἔκοψε τὴν ὁρμή του κι' ἔπεσε μ' ἓνα βαρὺ γδοῦπο στὴ γῆ.

Οἱ σκυλάνθρωποι γαύγισαν πιὸ ζωηρά τώρα. Οἱ ὑπόλοιποι γορίλλες ὠρμησαν ὅλοι μαζί ἐναντίον τῶν ἀνθρώπων ποὺ βρίσκονταν κυκλωμένοι ἀπὸ τοὺς σκυλάνθρώπους. Πυροβολισμοὶ ἀπὸ πιστόλια καὶ αὐτόματα ἀντήχησαν. Οἱ γορίλλες ἔπесαν καταγῆς, ἄλλοι νεκροὶ κι' ἄλλοι τραυματισμένοι. Οὐρλιαχτὰ καὶ βογγητὰ ἔσκισαν τὴν ἀτμόσφαιρα ἀπὸ τοὺς τραυματισμένους, ἐνῶ ἄλλοι γορίλλες πλησίαζαν.

Ἐνας ἀπὸ αὐτοὺς πέταξε μιὰ πελώρια πέτρα. Ἡ Νάνσυ κατάρθωσε νὰ στρίψει ἀριστερά, διαφορετικά ἡ πέτρα θὰ τὴν χτυποῦσε κατακέφαλα. Ὁ Μίκυ πυροβόλησε καὶ ὁ γορίλλας ποὺ πέταξε τὴν πέτρα, πῆρε μιὰ στροφὴ γύρω ἀπὸ τὸν ἑαυτό του καὶ σωριάστηκε πέφτοντας στὸ ἔδαφος.

— Εἴμαστε χαμένοι!, φώναξε ὁ Λή Πό. Κυττάξτε στὸ βάθος! Μιὰ ὁλόκληρη στρατιά ἀπὸ γορίλλες ἔρχεται!

Ἡ αὐγὴ ἄρχισε νὰ ροδίζει στὸν ὀρίζοντα καὶ οἱ πολιορκημένοι γήινοι ἀντίκρισαν μὲ φρίκη τὴ στρατιά τῶν γορίλλων ποὺ πλησίαζε.

— Εἴμαστε χαμένοι!, εἶπε ἡ Νάνσυ.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Σέρινταν ἦταν γεμάτο ρυτίδες καὶ ἰδρώτα. Σκεφτόταν τοὺς δυὸ σκυλάνθρώπους ποὺ τὸν

ἄφησαν ἐλεύθερο. Γιατὶ δὲν εἶχαν παρουσιασθῇ νὰ ποῦν καὶ στοὺς ἄλλους πὼς δὲν ἦθελαν τὸ κακὸ τους; Τί συνέβαινε;

— Ὅσο ἔβλεπε τὴν ἀγέλη τῶν ἐξαγριωμένων γοριλλῶν νὰ πλησιάζη, τόσο πὶο πολὺ τὸν βασάνιζε ἡ ἀγωνία. Κι' ὅταν πιά οἱ γορίλλες ἐφθασαν δίπλα στοὺς σκυλανθρώπους πού εἶχαν σταματήσει νὰ γαυγίζουν, εἶπε στοὺς φίλους του:

— Θὰ πολεμήσουμε σκοτώνοντας ὅσο πὶο πολλὰ ἀπὸ αὐτὰ τὰ τέρατα μπορούμε. Θὰ κρατήσουμε τὴν τελευταία σφαῖρα γιὰ ν' αὐτοκτονήσουμε.

— Εἶναι προτιμότερο νὰ ἀνεβούμε ὁμῶς στὸ δέντρο, εἶπε ὁ Μίκυ.

— Φαντάζεσαι πὼς δὲν θὰ τὸ ξεριζώσουν; ἔκανε ὁ Σέρινταν.

— Ὡπλίσαν τὰ ὅπλα τους μὲ νέες σφαῖρες καὶ περίμεναν μὲ τὶς αἰσθήσεις τους σὲ ἐπιφυλακή. Ἐνας ἀπὸ τοὺς πρῶτους γορίλλες ἔκανε ἓνα ὄημα ἔμπρός. Ὁ Λή Πό δὲν ἄργησε μ' ἓνα πάτημα τῆς σκαυδάλης, νὰ τὸν στείλῃ νὰ συναντήσῃ τοὺς προγόνους του. Καὶ τότε...

... Τότε ἔγινε ἐκεῖνο ποὺ περίμενε ὁ Σέρινταν κι' ἔκανε τὴν ψυχὴ του νὰ πλημμυρίσῃ ἀπὸ χαρά. Ἐνας σκυλανθρωπὸς ἀπὸ τοὺς δύο πρῶτους ὡδηγοῦσαν τὴν ἀγέλη τῶν γοριλλῶν, ἄρχισε νὰ γαυγίξῃ δυνατὰ. Γαύισε κάπου δυὸ λεπτὰ. Συνέχεια

ἄρχισαν νὰ γαυγίζουν καὶ οἱ ἄλλοι σκυλανθρωποὶ. Οἱ πολιορκημένοι γῆῃνοι εἶδαν τότε τοὺς γορίλλες νὰ ἀπομακρύνονται κι' ἔπειτα νὰ ἐξαφανίζονται πίσω ἀπὸ τὰ δέντρα.

— Σωθήκαμε!, ἔκανε ὁ Σέρινταν.

— Καὶ οἱ σκυλανθρωποὶ; ρώτησε ἡ Νάνσυ.

— Οἱ σκυλανθρωποὶ εἶναι φίλοι μας, τῆς ἀπάντησε γε λῶντας ὁ ντέκτιβ.

— Δὲν σὲ καταλαβαίνω, εἶπε ἡ Νάνσυ καὶ τὸν κύτταξε μὲ περισσότερὴ ἐκπληξι τῶρα. Μήπως τρελλάθηκες καὶ δὲν ξέρεις τί λές;

— Δὲν τρελλάθηκα καθόλου, Νάνσυ. Ἀνάμεσα στοὺς σκυλανθρώπους ἔχουμε δυὸ συμμάχους.

Δὲν πρόλαβε νὰ τελειώσῃ τὰ λόγια του, ὅταν δυὸ ἀπὸ τοὺς σκυλανθρώπους προχώρησαν μπροστά:

— Μανούλα μου!, εἶπε ὁ Μίκυ, δὲν τοὺς ἔχω ἐμπιστοσύνη.

— Μὴ φοβάσαι, τοῦ εἶπε ὁ Σέρινταν καὶ μὲ λίγα λόγια τοῦ ἐξήγησε τὴν ἱστορίαν πού εἶχε μὲ τὸ Λή Πό.

Οἱ δυὸ σκυλανθρωποὶ χοροπήδησαν μπροστὰ τους, γαύγισαν ἡρεμα κι' ἔπειτα, γαυγίζοντας πὶο δυνατὰ γύρισαν καὶ μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους ἄρχισαν νὰ φεύουν.

Οἱ τέσσερις ἀστροναῦτες ἀνάπνευσαν μὲ ἀνακούφισιν.

— Καὶ τώρα, δὲν μᾶς μένει τίποτ' ἄλλο παρὰ νὰ ἐπιστρέψουμε στὴ Γῆ, εἶπε ὁ

Σέρνινταν. Οί κακούργοι με τὰ μεγαλειπήβολα σχέδια βρήκαν την τιμωρία που τους άξιζε. Ο πλανήτης αυτός θα μείνει ελεύθερος νά τον χαρούν τὰ πλάσματά του, οί σκυλάνθρωποι καί οί γοργίλλες.

* * *

Οί άτρώμητοι άστροναύτες άφού είδοποίησαν την Άστροική Άσφάλεια για τó τέλος τών κακούργων, έμειναν στόν παραδεισένιο πλανήτη μιá έβδομάδα περίπου για νά ξεκουραστούν. Οί σκυλάνθρωποι δέν τούς ένώχλησαν σέ τίποτε, όταν όμως ó Σέρνινταν πλησίαζε στά κτίριά τους καί προσπαθούσε νά μάθη τά παράξενα μουσικά τής έπιστήμης των τόν έμποδίζαν.

— Άφού πέρασε ή έβδομάδα συνέβη κάτι τó ξαφνικό που τούς ανάγκασε νά επιστρέψουν στη Γή. Μιά μέρα ή ήλεκτρομαγνητική συσκευή τηλεπικοινωνίας βούηξε παρατεταμένα. Ο Σέρνινταν πήρε τó άκουστικό καί άνοιξε τó διακόπτη.

— Άλλά Σέρνινταν!, άκούστηκε τó γαύγισμα τού μπουλντόγκ τής Διαπλανητικής Άσφάλειας. Γιατί άργησες νά γυρίσης στη Γή; Βαρέθηκες τς φασαρίες;

— Είπα νά ξεκουραστώ λιγάκι, τού άπάντησε γελώντας ó ντέτεκτιβ.

— Έχεις καιρό νά ξεκουρασθής όταν γεράσης Σέρνινταν!, έκανε σέ άυστηρό τόνο ó Χόβαρτ. Η Γή σέ περι-

μένει με άγωνία καί σύ έχεις τó θράσος νά γελάς;

Τό μέτωπο τού βρυλικού ντέτεκτιβ ζάρωσε.

— Τί συμβαίνει Χόβαρτ; ρώτησε.

— Συμβαίνει πώς αυτή ή μαρτυρική πόλις, ή Νέα Υόρκη, δέν λείει νά ήσυχάσει. Κάποιος ή κάποιοι, σκορπουν τή νύχτα ένα διαβολέμένο άέριο που κάνει τούς ανθρώπου νά χάσουν τς αισθήσεις τους.

— Έπειτα; τόν ρώτησε με τρομερό ένδιαφέρον ó ντέτεκτιβ.

— Δέν καταλαβαίνεις τί γίνεται έπειτα; Αυτός ó κακοποιός ή οί κακοποιοί, μπαίνουν σ' ένα σπίτι καί τó ληστεύουν.

— Καί τί σχέση έχω έγώ με τς ληστείες; άπάντησε ó ντέτεκτιβ. Έγώ υπηρετώ στην Άστροική Άσφάλεια. Υπάρχουν άστυνομικοί που είναι ή δουλειά τους ν' άσχολούνται με τς ληστείες.

— Σέρνινταν!, γρύλλισε θυμωμένα τó μπουλντόγκ, για νά σέ καλώ έγώ νά γυρίσης, σημαίνει πώς υπάρχει λόγος! Άφησε λοιπόν τς διακοπές σου καί γύρισε στη Γή!

— Όκέϋ, Χόβαρτ. Ξεκινώ σέ πέντε λεπτά.

Έκλεισε τή συσκευή τηλεπικοινωνίας καί γύρισε πρòς τó μέρος τών φίλων του.

— Άρκετά ξεκουραστήκαμε, τούς είπε. Μιά καινούργια περιπέτεια μάς περιμέ-

νει στη Γῆ.

Σε πέντε λεπτά οι τέσσαρις φίλοι αποχαιρετούσαν με συγκίνησι τὸν παραδεισένιο πλανήτη τῶν σκυλιανθρώπων καὶ ὁ «Πρωτεύς» χύμηξε ἀκράτητος πρὸς τὸ χάος με ἀντικειμενικὸ σκοπὸ νὰ προσγειωθῇ στη Γῆ.

Η ΦΡΙΚΗ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ



ΣΥΝΒΑΙΝΕΙ

τὸ ἐξῆς, εἶπε ὁ Χόθαρτ στὸν Σέρινταν μὲ μόλις τὸν ἐπεσκέφθηκε ἀμέσως μετὰ τὴν προσγεί-

ωσι τοῦ «Πρωτέα» στὸ πυρραυλοδρόμιο τῆς Νέας Ὑόρκης. Ἀρκετὲς νύχτες, γύρω ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα, στίς ἀπόμερες κι' ἐργατικὲς συνοικίες, κάποιοι σκορπίζουν ἓνα ἀέριο ποὺ ρίχνει τοὺς ἀνθρώπους ἀναίσθητους, ἀφοῦ βασιάνίζονται προηγουμένως ἀπὸ ἓναν παράξενο θῆχα.

— Ἡ ἀστυνομία δὲν συνέλαβε κανέναν ὑποπτο; ρώτησε ὁ Σέρινταν.

— Ὁχι. Γιατί οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ βρίσκονται σ' αὐτὲς τὶς γειτονιὲς πέφτουν κι' αὐτοὶ ἀναίσθητοι καὶ δὲν μποροῦν νὰ δράσουν. Ἀργότερα ἀνακαλύπτουμε πῶς μερικὰ σπίτια ἔχουν ὑποστῆ διάρρηξι.

— Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τί σχέσι ἔχω ἐγὼ μ' αὐτὰ τὰ πράγματα! ἔκανε ὁ Σέρινταν.

Ἡ γροθιά τοῦ Χόθαρτ χτύπησε με δύναμι τὸ τραπέζι καὶ λίγο ἔλειψε νὰ τὸ συντρίψῃ.

— Στάσου, ξεροκέφαλε, γρύλλισε. Θὰ σοῦ ἐξηγήσω. Οἱ ἐπιστήμονες κατ'ὠρθωσαν νὰ πάρουν μιὰ ποσότητα ἀπὸ τὸ ἀέριο αὐτὸ καὶ νὰ τὸ ἀισχύσουν. Ἐβγαλαν δέ, τὰ ἐξῆς συμπεράσματα: Τὸ ἀέριο αὐτὸ εἶναι ἀκριβῶς τὸ ἴδιο μὲ τὸ ἀέριο ποὺ ὑπάρχει στὴν ἀτμόσφαιρα τοῦ πλανήτη 22.

— Καὶ τώρα θέλεις νὰ πῶ στὸν πλανήτη 22; ρώτησε ὁ Σέρινταν.

— Ὁχι, δὲν ὑπάρχει λόγος. Ἐστεῖλα μιὰ ἀποστολὴ στὸν πλανήτη αὐτὸ καὶ γύρισε ἀπρακτῆ. Δὲν βρῆκαν ἀπολύτως τίποτε. Ὁ πλανήτη 22 εἶναι ὁλότελα γυμνὸς καὶ δὲν ὑπάρχει ἡ παραμικρὴ ζωὴ ἐπάνω του. Μόνο ἡ φαίστεια τὸν συνταράζουν ὅλες τὶς ὥρες τῆς ἡμέρας. Εἶναι ἓνας ἀσχημάτιστος ἀκόμα πλανήτης. Οἱ θάλασσές του κοχλάζουν ἀπὸ τὴ λάβα ποὺ ξερονάει κάθε τόσο ἡ γῆ κι' ἓνα πυκνὸ νέφος τὸν καλύπτει.

Ὁ Σέρινταν χαμήλωσε τὸ κεφάλι του καὶ βυθίστηκε σὲ σκέψεις.

— Δὲν ξέρω τί νὰ υποθέσω, συνέχισε ὁ Χόθαρτ. Ἴσως τὸ ἀέριο αὐτὸ νὰ κατασκευάζεται στὴ Γῆ. Ἀπὸ σήμερα ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ παρακολουθῇ καὶ τὶς παραμικρότερες κινήσεις τῶν χημικῶν μας. Ἡ ὑπηρεσία τῆς

Ἀστροφῆς Ἀσφάλειας ὑπο-
πτεύεται τὸ χημικὸ Χέρμπε
ποῦ εἶναι Γερμανικῆς κατα-
γωγῆς...

Ὁ ντέτεκτιβ ἔγινε ἡ σκιά
τοῦ Χέρμπε. Στὸν κήπο του
εἶχε ἐγκαταστήσει κρυμμένο
τὸν Λή Πὸ γιὰ νὰ παρακο-
λουθῇ τοὺς ἐπισκέπτες ποῦ
ἔμπαιναν. Ὁ Μίκυ παρακο-
λουθοῦσε, ἀπὸ ἓνα εἰδικὸ κέν-
τρο, τὶς τηλεφωνικὲς συνδια-
λέξεις τοῦ ἐπιστήμονος. Κι'
ὁ Σέρινταν τὸν παρακολου-
θοῦσε στὶς ἐξόδους του. Γιὰ
νὰ εἶναι ὁμως πρὸ σίγουρος
ὅτι δὲν θὰ τοῦ συμβῇ τίπο-
τε ἀπρόοπτο, εἶχε πῆ στὴ
Νάνσυ νὰ τὸν παρακολουθῇ
ἀπὸ μακριὰ ὥστε, ἂν τοῦ
συμβῇ τίποτε, νὰ ἐπέμβῃ
στὴν κατάλληλη στιγμή.

Ἐνα δρόμο κατὰ τὶς ἑν-
τεκα, ἡ πόρτα τοῦ σπιτιοῦ
τοῦ Χέρμπε ἄνοιξε καὶ ὁ χη-
μικὸς ἐπιστήμων βγήκε στὸ
δρόμο. Δὲν πῆρε ἀμάξι. Προ-
χώρησε μὲ τὰ πόδια, πέρα-
σε τὴ φαρδεῖα λεωφόρο καὶ
κατευθύνθηκε πρὸς τὰ δυτι-
κὰ σὲ μιὰ ἐργατικὴ συνοι-
κία.

«Μοῦ μυρίζεται περιπέ-
τεια», σκέφτηκε ὁ ντέτεκτιβ
καὶ γύρισε τὸ κεφάλι του πρὸς
τὴ Νάνσυ τὸν παρακο-
λουθοῦσε ἀπὸ πολὺ μακριὰ.
Ἐτριψε τὰ χέρια του εὐχα-
ριστημένος. Ἡ ὑπόθεσις βά-
διζε περίφημα.

Ξαφνικά, εἶδε τὸν χημικὸ
ἐπιστήμονα νὰ τρεκλίζει σὰ
νὰ σκόνταψε καὶ νὰ πέφτῃ
κάτω. Ὁ ντέτεκτιβ ἔτρεξε

πρὸς τὸ μέρος του μὰ μό-
λις πλησίασε, αἰσθάνθηκε ἑ-
να σφίξιμο στὸ λαιμὸ καὶ
ἄρχισε νὰ ξεροβήχῃ ἐνῶ οἱ
δυνάμεις του τὸν ἐγκατέλει-
παν καὶ σωριάστηκε κατα-
γής, ἀνίκανος νὰ συγκρατη-
θῇ στὰ πόδια του.

«Τὸ ἀέριο», σκέφτηκε κι'
ἔχασε τὶς αἰσθήσεις του.

Ὅταν ἄνοιξε τὰ μάτια
του, εἶδε τὴ Νάνσυ σκυμμέ-
νη ἐπάνω του νὰ προσπαθῇ
νὰ τὸν σηκώσει.

— Τζόε!, τοῦ ψιθύρισε
τριφερά, τί ἔπαθες Τζόε;

— Τὸ ἀέριο!, ψιθύρισε ὁ
Σέρινταν βραχνὰ ἐνῶ τὸ κε-
φάλι του ἦταν ἀκόμη ζαλι-
σμένο.

Σιγὰ—σιγὰ, ὁ νοῦς του
καὶ τὰ μάτια του ξαστέρω-
σαν. Εἶδε γύρω του ἀστυνο-
μικοὺς νὰ βοηθοῦν τοὺς δια-
βάτες νὰ σηκωθοῦν. Ὁ Χέρ-
μπε στὸ μεταξύ εἶχε γίνει ἀ-
φαντος.

— Ποῦ εἶναι ὁ Χέρμπε;
ρώτησε κατάπληκτος ὁ Τζόε
τὴ Νάνσυ, ὅταν κατάφερε νὰ
σταθῇ στὰ πόδια του.

— Σηκώθηκε πρὸ δύο λε-
πτῶν κι' ἔφυγε, τοῦ ἀπάντη-
σε ἡ κοπέλλα.

— Εἶναι ὑποπτος!, τῆς
εἶπε ὁ Σέρινταν.

— Μά... Τζόε, ἀφοῦ κι'
οὗτος ἔπεσε ἀναίσθητος ἀπὸ
τὸ ἀέριο.

— Αὐτὸ δὲν ἦταν παρὰ
μιὰ καλοστημένη παγίδα.
Βγήκε ἀπὸ τὸ σπίτι του καὶ
ἦρθε σ' ἓνα μέρος ὅπου ἤξε-
ρε πὼς θὰ πέσῃ τὸ ἀέριο,
γιὰ νὰ τοῦ δείξῃ ὅτι ἔπεσε

και κείνος θύμα. Κάτι τέ-
τσια, όμως, εγώ δεν τὰ πι-
στεύω. Ο Χέρμπετ είναι ένο-
χος!

ΑΠΑΓΩΓΕΣ



ΤΟ ΝΕΟ Ξ-
σκα σε σ' αν
μπόμπα της
άλλη μέρα
στη Νέα Υ-
όρκη. Οι έφη-
μερίδες έδγη-
καν με μεγά-
λους τίτλους. Κάποιος
δημοσιογράφος που έτυχε
νά βρίσκεται κοντά στην πε-
ριοχή που οι άγνωστοι σκόρ-
πισαν το αέριο, είδε να φευ-
γει ένα μεγάλο άμαξι από τη
μολυσμένη περιοχή. Το άμά-
ξι αυτό ήταν γεμάτο νέους
άντρες, ανασίστητους από το
αέριο. Ο δημοσιογράφος, πα-
ραξευμεμένος γι' αυτό που εί-
δε έκανε όλη τη νύχτα μι-
ά έρευνα και ανακάλυψε πώς
στην περιοχή αυτή που σκορ-
πίστηκε το αέριο, έλειπαν
δέκα άντρες!

«Και τις άλλες φορές, έ-
γραφε ή έφημερίδα, όταν
σκορπίστηκε το αέριο, άρκε-
τοί άντρες δεν γύρισαν σπá
σπίτια τους. Τι σημαίνει αυ-
τό; Μήπως εκείνοι που σκορ-
πίζουν το αέριο δεν έχουν
σκοπό να κλέψουν αλλά να á
παγάγουν ανθρώπους;»

Ο Σέρνταν διάβαζε την
έφημερίδα στο σαλόνι του
σπιτιού της Νάνσυ.

—Λοιπόν; τόν ρώτησε ή
άρραβωνιαστικιά του. Τί γνώ-
μη έχεις γι' αυτές τις φαν-

τασιες που γράφουν οι έφη-
μερίδες;

Ο Σέρνταν την κύτταξε
και χαμογέλασε.

— Έχω τη γνώμη, Νάνσυ,
πώς ο δημοσιογράφος αυτός
μού άνοιξε τὰ μάτια.

— Δηλαδή;

— Ότι το αέριο δεν το
ρίχνουν για να κλέψουν.

— Μά... αφού έχουν γίνει
ληστρικές έπιδρομές σε πολ-
λά σπίτια.

— Ίσως αυτό να είναι
μπλόφα και τίποτε άλλο. Το
μυστικό μπορεί να κρύβεται
στις άπαγωγές.

— Δηλαδή;

— Δεν μπορώ να καταλά-
βω και γώ τίποτε απολύτως.
Κάτι ύποψιάζομαι αλλά με
μπερδεύει αυτός ο χημικός ο
Χέρμπετ.

Τη στιγμή εκείνη άντήχη-
σε το τηλέφωνο. Το πήρε ή
Νάνσυ. Άκουσε για λίγο και
καιτόπην πρόσφερε το άκου-
στικό στον άρραβωνιαστικό
της.

— Είναι για σένα, του
είπε. Τηλεφωνεί ο Μίκυ. Λέει
πώς πρόκειται για κάτι το
πολύ σοβαρό.

Ο Σέρνταν πήρε το άκου-
στικό με μεγάλη περιέργεια.

— Σε άκούω, Μίκυ, του
είπε.

— Συμβαίνει κάτι το κα-
ταπληκτικό κύριε Σέρνταν,
μίλησε το Έλληνόπουλο. Ο
χημικός Χέρμπετ πέθανε!

Ο Σέρνταν αναπήδησε á-
πό τη θέση του.

— Πέθανε; έκανε. Ποίος
τόν σκότωσε;

— Δὲν τὸν σκότωσε κανεὶς. Ἡ μᾶλλον, τὸν σκότωσε τὸ ἀέριο. Ὁ γιατρὸς εἶπε πὼς ἡ ἀδύνατη κράσι τοῦ δὲν ἄντεξε καὶ ἡ καρδιά του σταμάτησε.

— Πότε ἐγινε αὐτό;

— Πρὶν μιὰ ὥρα.

— Καλᾶ, Μίκυ. Θὰ πάω ὁ ἴδιος στὸ σπίτι του.

* * *

Ἡ Ἀστροκὴ Ἀσφάλεια ἔστειλε δικό της γιατρὸ νὰ ἐξετάσῃ τὸν νεκρό. Κι' αὐτός, ὅμως, ἐπιβεβαίωσε πὼς ὁ Χέρμπε πέθανε ἀπὸ καρδιακὴ ἀνεπάρκεια μετὰ τὸ δηλητηριώδες ἀέριο ποὺ ἀνέπνευσε τὴν προηγούμενη βραδυά.

Ὁ ντέτεκτιβ γύρισε συλλογισμένος στὸ σπίτι τῆς Νάνσυ ὅπου τὸν περίμεναν οἱ φίλοι του.

— Θὰ χρειαστῇ νὰ φύγω με πάλι, τοὺς εἶπε. Ἐχω μιὰ ὑπόψια ποὺ μπορεῖ νὰ βγῇ ἀληθινὴ καὶ νὰ μᾶς βοηθήσῃ νὰ λύσουμε τὸ αἵνιγμα τοῦ ἀερίου. Κλείστηκα δυὸ ὥρες στὸ γραφεῖο τῆς χαρτογραφικῆς ὑπηρεσίας τοῦ Σύμπαντος καὶ διάβασα σχετικὰ μὲ τὸν πλανήτη 22.

— Ἀνακάλυψες τίποτε; ρώτησε ὁ Μίκυ.

— Ναί. Ἀλλὰ ὄχι γιὰ τὸν πλανήτη 22.

— Ἀλλά;

— Γιὰ τὸν 20.

Οἱ συνεργάτες του τὸν κύτταξαν περίεργα.

— Καὶ τί σχέσι μπορεῖ νὰ ἔχῃ ὁ πλανήτη 20; Τὸ ἀέ-

ριο ὑπάρχει στὴν ἀτμόσφαιρα τοῦ 22.

— Ἐχει κάποια σχέσι. Στὰ διδλία ποὺ διάβασα, εἶδα πὼς στὸν πλανήτη 20 ὑπάρχουν ὑπόνοιες ὅτι κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειά του βρίσκεται ἀρκετὸ χρυσάφι. Ὑποψιάζομαι, λοιπὸν ὅτι τὸ ἀέριο ἀπὸ τὴν ἀτμόσφαιρα τοῦ πλανήτη 22 τὸ παίρνει κάποιος ποὺ μένει στὸν πιὸ κοντινὸ τοῦ πλανήτη. Καὶ τὸ χρησιμοποιοῖ τῇ Γῇ γιὰ νὰ ἀπαγάγῃ ἀνθρώπους.

— Καὶ τί νὰ τοὺς κάνῃ τοὺς ἀνθρώπους; ρώτησε μὲ τὴ σειρά του τώρα ὁ Λή Πό.

— Νὰ τοὺς βάξῃ νὰ δουλεύουν στὰ ὄρυχεία χρυσοῦ! Μὲ τὸ ἀέριο μπορεῖ καὶ τοὺς συλλομβάδει εὐκόλα μιὰ καὶ εἶναι ἀναίσθητοι καὶ μετὰ τοὺς ὀδηγεῖ θέλοντας καὶ μὴ στὸν πλανήτη 20.

— Καὶ οἱ διαρρήξεις ποὺ γίνονται στὰ διάφορα σπίτια;

— Αὐτό, εἶναι καθαρὴ μπλόφα. Ἄν ἤθελαν νὰ κλέψουν, θὰ ἔρριχναν τὸ ἀέριο σὲ περιοχές, ποὺ ὑπάρχουν πλούσια σπίτια καὶ ὄχι σὲ ἐργατικὲς συνοικίες. Προτιμᾷ αὐτὲς τὲς συνοικίες γιὰ νὰ αἰχμαλωτίξῃ ἀνθρώπους ἐργατικούς ποὺ θὰ μπορέσουν ἀργότερα νὰ δουλέψουν στὰ ὄρυχεία...

— Μοῦ φαίνεται πὼς ἔχεις δίκιο, ἔκανε ἡ Νάνσυ.

— Αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε σὲ λίγο καιρό, εἶπε ὁ Σέρινταν. Ὅταν φθάσουμε στὸν πλανήτη 20.



Ο ΧΡΥΣΑΦΕΝΙΟΣ ΠΛΑΝΗΤΗΣ

Ο ΣΕΡΙΝΤΑΝ δὲν εἶχε πέσει καθόλου ἔξω στὶς ὑποψίες τοῦ. Στὸν πλανήτη 20 που ἔφθασαν ἕνα βράδυ, ἀντίκρυσαν ἀπὸ ψηλά, διάφορα φῶτα, συγκεντρωμένα σ' ἓνα σημεῖο.

— Ἐκεῖ ὑπολογίζω πὼς θὰ ὑπάρχει ὁ καταυλισμὸς τῶν χρυσαυρύχων, εἶπε στοὺς φίλους του. Θὰ προσγειωθούμε ἀρκετὰ μακριὰ γιὰ νὰ μὴ μᾶς πόρουν εἰδησι καὶ θὰ δοῦμε τί θὰ γίνη.

— Νὰ φορέσουμε τίς συσκευές ὀξυγόνου; ρώτησε ὁ Μίκυ.

Ὁ Σέρινταν ὕψωσε τὸ ὠπλισμένο του χέρι.

— Δέν εἶναι ἀνάγκη. Στὴν ἀτμόσφαιρα αὐτοῦ τοῦ πλανήτη ὑπάρχει τριπλάσιο ὀξυγόνο ἀπ' ὅσο ὑπάρχει στὴ Γῆ.

Σὲ λίγο, τὸ θρυλικὸ ἀστρὸ πλοιο τῆς Ἀστροφικῆς Ἀσφάλειας προσγειωνόταν σ' ἓνα ἀπόμερο μέρος, σὲ μιὰ μικρὴ κοιλάδα πῖσω ἀπὸ μιὰ βουνοκορφή.

Ἀφῆσαν τὸν «Πρωτέα» ἀφοῦ πῆραν τὰ ἀπαραίτητα ὀπλα τους καὶ ξεκίνησαν μέσα στὴ νύχτα ν' ἀνταμώσουν τὴν καινούργια τους περιπέτεια.

Ἡ ἀνάβασις στὸ βουνό, ποῦ ἔπρεπε νὰ περάσουν γιὰ νὰ φθάσουν στὸ μέρος ποῦ ἔλαιμπαν τὰ φῶτα, ἦταν δύσκολη. Προχωροῦσαν λαχανιάζοντας σέρνοντας μὲ κόπο τὰ θέματά τους ἀπὸ τὴν κούρασι. Σὲ μιὰ στιγμή σταμάτησαν νὰ ξεκουραστούν. Καθὼς ξαπλώθηκαν στὴ ρίζα ἐνὸς δέντρου, ὁ Λὴ Πὸ, ποῦ ἡ ἀκοή του ἦταν πολὺ εὐαίσθητη, πετάχτηκε πάνω.

— Μοῦ φαίνεται πῶς τρέμει ἡ γῆ!, ἔκανε. Σὰν κόπι νὰ βουίξῃ...

— Αὐτὴ τὴν ἐντύπωσι ἔχω κι' ἐγώ, μίλησε ἡρεμα ὁ Σέρινταν. Προσπαθῶ ὅμως νὰ ἀντιληφθῶ τί εἶδους θορύβος εἶναι. Ναμίζω...

Δέν πρόλαβε νὰ τελειώσῃ τὴν κουβέντα του. Τὸν ἔκοψε στὴ μέση μιὰ κραυγὴ φρίκης ποῦ ξέφυγε ἀπὸ τὸ στόμα τῆς Νάνσυ.

Ὁ Σέρινταν εἶδε τὰ μάτια της στὸ μισόφωτο τῆς

νύχτας νὰ γουρλώνουν καὶ νὰ κυττάζουν σ' ἓνα ὀρισμένο σημεῖο.

— Τί σοῦ συμβαίνει; τὴ ρώτησε περιέργως. Σὲ δάγκασε τίποτε;

Σφίχθηκε πάνω του κι' ἔτρεμε ὀλόκληρη.

— Ὅχι Τζόε. Κύτταξε ἐκεῖ!

Σήκωσε τὸ χέρι της καὶ τοῦ ἔδειξε κάτι ποῦ κρεμόταν πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους. Ὁ Σέρινταν, μ' ὅλη τὴν ψυχραιμία του, δέν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ κι' αὐτὸς μιὰ κραυγὴ φρίκης. Τὸ πράγμα ἐκεῖνο ποῦ τοῦ ἔδειχνε ἡ Νάνσυ ἦταν ἓνας κρεμασμένος ἄνθρωπος!

Μὲ τὴ σειρά τους ὁ Μίκυ μὲ τὸ Λὴ Πὸ, ἀφῆσαν νὰ τοὺς ξεφύγουν ἐπιφωνήματα φρίκης.

Ὅντέτεκτιβ ἀναψε τὸ φακό του κι' ἔστριψε τὴ φωτεινὴ δέσμη του πρὸς τ' ἀπάνω. Naί, δὲ εἶχε κάνει λάθος. Ὁ ἄνθρωπος ἦταν δεμένος ἀπὸ τὸ λαιμὸ καὶ τὰ μάτια του ἦταν γουρλωμένα διὰ πλάτα.

— Εἶναι μαῦρος!, εἶπε ὁ Μίκυ.

— Νὰ τὸν λύσουμε, πρότεινε ἡ Νάνσυ. Μπορεῖ νὰ εἶναι ἀκόμη ζωντανός.

— Τώρα εἶναι πολὺ ἀργά, πιά, εἶπε ὁ ντέτεκτιβ κουτώντας τὸ κεφάλι του κι' ἔσβησε τὸ φακό του. Ποιὸς ξέρεי γιατί τὸν κρέμασαν τὸν κατημένο. Βλέπετε, οἱ ὑποψίες μου θγαίνουν ἀληθινές. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶ-

ναι ὅπωςδὴποτε ἐργάτης τῶν ὀρυχείων χρυσοῦ. Ποιὸς ἔξερει τί ἔκανε καὶ τὸν κρέμασαν. Ἀλλά... μὴ φαίνεται πῶς εἶναι καιρὸς νὰ προχωρήσουμε.

Σηκώθηκαν κι' ἀπομακρύνθηκαν μόλις δέκα μέτρα ἀπὸ τὸ δέντρο μὲ τὸν κρεμασμένο, ὅταν ἀναγκάστηκαν νὰ σταματήσουν. Κάπου, ὄχι πολὺ μακριὰ τους, ἀκούστηκαν θήματα καὶ ὁμιλίες.

— Ὅλοι κάτω!, ψιθύρισε ὁ ντέτεκτιβ στοὺς συντρόφους του. Μοῦ φαίνεται πῶς εἴμαστε πολὺ τυχεροὶ ἀπὸψε...

* * *

Ζάρωσαν καὶ οἱ τέσσερις πίσω ἀπὸ τὸν φουντωτὸ θάμνο. Τὴν ἴδια ἐκείνη στιγμή, πρόβαλε στὸν ὀρίζοντα ἕνα φωτεινὸ ἄστρο καὶ οἱ ἀκτίνες του φώτισαν καθαρὰ τὴ φρικιαστικὴ σκηνὴ τοῦ κρεμασμένου νέγρου.

— Ὁ πλανήτης αὐτὸς εἶναι ὁ 22, εἶπε ὁ Σέρινταν δείχνοντάς τους τὸ ἄστρο.

Περίμεναν ἀμίλητοι κάπου πέντε λεπτά. Τὰ θήματα καὶ οἱ ὁμιλίες ὅσο πῆγαι-ταν καὶ δυνάμωναν. Οἱ καρδιὲς τους χτυποῦσαν σὰν ταμπούρλα ἀπὸ τὴν ἀγωνία. Σὲ μιὰ στιγμή, πίσω ἀπὸ ἕνα θάμνο, παρουσιάστηκαν τέσσερις σιλουέττες. Στὴν ἀρχὴ ἦταν μπερδεμένες, δὲν ἄργησαν ὅμως νὰ ξεχωρίσουν. Οἱ δυὸ ἀπὸ τίς ἀνθρώπινες σιλουέττες εἶχαν ἀνάμεσά τους ἕνα νέγρο. Ἡ τρίτη σιλουέττα ἐρχόταν πρὸ πίσω

καὶ κρατοῦσε ἕνα σκοινί!

Τὰ κορμιὰ τῶν ἀστρονAUTῶν τὰ συγκλόνισε ἕνα ρίγος φρίκης. Οἱ τρεῖς αὐτοὶ κακοῦργοι ἐρχόνταν μὲ σκοπὸ νὰ κρεμάσουν τὸ νέγρο! Ὁ χρυσαφένιος πλανήτης (ἐστὶ τὸν ὠνόμαζαν τὰ βιβλία τῆς χαρτογραφικῆς ὑπηρεσίας τοῦ Σύμπαντος) θὰ γινόταν ὁ γολγοθὰς ἐνὸς ἀθῶου.

— Ἀθλιοί!, ψιθύρισε μέσα στὰ δόντια του ὁ Σέρινταν, εἴποτε γελασμένοι ἀν νομίζετε πῶς θὰ πετύχετε τὸ σκοπὸ σας ἀπὸψε!

Οἱ τέσσερις σιλουέττες σταμάτησαν κάτω ἀπὸ τὸ δέντρο.

— Βλέπεις τὸν Γουίλλιαμ τί ὠραία πού κρέμεται; εἶπε σαρκαστικὰ ἕνας ἀπὸ τοὺς λευκοὺς στὸ νέγρο. Ἔτσι θὰ κρεμαστῇ καὶ σὺ σὲ λιγάκι. Ἐλπίζω στὸν ἄλλο κόσμον νὰ δουλεύεις περισσότερο καὶ νὰ μὴν εἶσαι τεμπέλης ὅπως εἶσαι σ' αὐτόν.

Ὁ ντέτεκτιβ κατάλαβε ἀμέσως γιατί κρεμοῦσαν τοὺς δυστυχισμένους ἐργάτες. Ἐπειδὴ δὲν ἐργάζονταν ὅπως ἤθελαν αὐτοὶ στὰ ὀρυχεῖα τους.

Ὁ νέγρος ἄρχισε νὰ τοὺς παρακαλᾷ νὰ μὴν τὸν κρεμάσουν δίνοντάς τους τὴν ὑπόσχεσι πῶς ἀπὸ δῶ καὶ πέρα θὰ δούλευε πρὸ πολὺ.

— Τί νὰ σὲ κάνουμε τώρα ὅπως κατάντησες; εἶπε ἕνας ἄλλος λευκός. Καὶ νὰ θέλης νὰ δουλέψης, δὲν μπορεῖς.

— Θὰ μπορέσω, σὰς ὀρκί

ζομαι πώς θα βάλω τὰ δυνατά μου!, κλαψούρισε ὁ νέγρος.

Οἱ λευκοὶ ὁμως δὲν συγκινήθηκαν. Αὐτὸς πού κρατοῦσε τὸ σκοινὶ τὸ πέταξε σ' ἕνα κλαδί καὶ ἔπειτα ἀπὸ πολλὰς προσπάθειες τὸ ἔδεσε. Κώλησε κατόπιν τὸν κορμὸ ἐνὸς δέντρου καὶ τὸν ἔφερε κάτω ἀπὸ τὴ θηλειά.

— Πλησίασε Γουίλλιαμ, εἶπε γελώντας στὸν δυστυχημένο νέγρο. Ἐλα, ἡ ψυχὴ σου σὲ λίγο θὰ πετάξῃ στὸν Παράδεισο σὰν τοῦ φίλου σου. Ἐλα, λοιπόν, μὴ χάμους με καιρό.

Ὁ νέγρος ὁμως οὔτε ποὺ κινιόταν ἀπὸ τὴ θέσι του.

— Σπρώξτε τον, τί περιμένετε θλάκες!, εἶπε στοὺς συντρόφους του.

Ἐκεῖνι ἔπιασαν ἀπὸ τὶς μασχάλες τὸ νέγρο καὶ τὸν ἔσυραν μὲ τὴ βία πάνω στὸν κερμὸ τοῦ δέντρου, ἔτοιμοι νὰ τὸν κρεμάσουν...

Η ΘΗΛΕΙΑ ΜΕΝΕΙ ΑΔΕΙΑ



Ο ΤΖΟΕ σήκωσε τὸ πιστόλι του καὶ χαμογέλασε γιὰ τὴν ἔκπληξι που θὰ δοκίμαζαν οἱ κακοῦργοι ἀκούγοντας τὸν πυροβολισμό. Μπορεῖ νὰ πέθαιναν καὶ ἀπὸ τὸν τρόμο τους. Ἀναισθηκώθηκε πίσω ἀπὸ τὸ θάμνο γιὰ νὰ σκοπεύσῃ μὲ ὀλη του τὴν ἄνεσι καὶ καθὼς ὁ τρίτος ἀ-

πὸ τοὺς κακοῦργους ἑτοιμαζόταν νὰ περάσῃ τὴ θηλειὰ στὸ λαιμὸ τοῦ νέγρου, ἀρχισε νὰ πατάῃ τὴ σκανδάλῃ. Καὶ τότε... ἔγινε κάτι ἀπρόσδοκτο καὶ ἀπίστευτο!...

Μιά φωνὴ κρῦα σὰν ἀσά-λι ἀκούστηκε πίσω του:

— Παράτησε τὸ πιστόλι σατανὰ γιατί σου τὴν ἀναψα!

Ὁ Σέρνιταν ξαφνιάστηκε καὶ ἀθελά του πίεσε τὴ σκανδάλῃ. Ὁ πυροβολισμὸς ἀντιβούισε μακάθρεια μέσα στὴ νύχτα. Οἱ τρεῖς λευκοὶ μὲ τὸ μαῦρο τινάχτηκαν ἀπὸ τὴ θέσι τους καὶ οὐλοῖσαν φοβισμένα. Καὶ ἡ ἀσάλλη φωνὴ ἀκούστηκε πάλι πίσω ἀπὸ τοὺς ἀστροναῦτες.

— Πετάξτε τὰ ὅπλα καὶ οἱ τοεῖς σας γρήγορα!

Ὁ Σέρνιταν ἀναγκάστηκε νὰ πετάξῃ τὸ πιστόλι. Τὸ ἴδιο ἔκαναν ἡ Νάνσυ καὶ ὁ Μίκυ. Ὅσο γιὰ τὸ Λή Πό...

Ὁ πανοῦργος ἄνθρωπος τοῦ Πράτ, μάλις ἄκουσε τὴν ἀπειλητικὴ φωνὴ πίσω τους, ρίξωσε ἀθόρυβα ὅσο μπορούσε στὸ θάμνο κι' ὅπως ἦταν μαῦρο τὸ τρίχωμά του, οἱ τρεῖς κακοῦργοι πούς τοὺς ἀπειλοῦσαν, δὲν τὸν πῆραν εἰδήσι.

— Προχωρήστε πρὸς τὸ δέντρο!, ξανάπε ἡ σκληρὴ φωνή.

Ὁ Σέρνιταν ἀναστέναξε ἀπελπισμένος. Τέτοια τροπὴ δὲν τὴν περίμενε. Ἐνῶ ἦταν ἑτοιμὸς νὰ ξαφνιάσῃ τοὺς κακοῦργους πού εἶχαν σκοπὸ νὰ κρεμάσουν τὸ νέγρο,

τὸν ξάφνιασαν αὐτὸν ἄλλοι κακούργοι.

Μόλις ἔφθασαν στὴ ρίζα τοῦ δέντρου οἱ κακούργοι, ἔζη ὅλοι—ὅλοι τώρα, τοὺς περικύκλωσαν.

— Ποιοὶ νᾶναι αὐτοί; ἀναρωτήθηκαν γιὰ λίγο. Ἐπειτα ὁ ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς φώναξε γεμάτος ἐνθουσιασμό.

— Δὲν τοὺς γνωρίζετε; Εἶναι ὁ Σέρινταν μὲ τὴν ἀρραβωνιαστικιά του καὶ μ' ἔναν πισσιρῖκο πού τὸν παίρνει πάντα μαζί οἱς περιπτώσεις του.

— Ὁ Σέρινταν!, ἔκαναν οἱ ὅλοι με ἐκπλήξι.

Ἐπειτα ἀρχισαν νὰ γελοῦν.

— Ποιὸς ἀέρας σ' ἔοριξε ὡς ἐδῶ, Σέρινταν; μίλησε ὁ ἕνας ἀπ' ὅλους. Μήπως μάν τιμες καὶ σὺ πῶς ἐδῶ ὑπάρχει χρυσ...

— Πᾶμε!, τὸν ἀποπήρε ἕνας ἄλλος.

— Γιατί νὰ πάω; ἔκανε ὁ πρῶτος. Ὅτι καὶ νὰ τοῦ ποῦμε θὰ μείνῃ μυστικό. Ἀντὶ νὰ κρεμάσουμε τὸν νέγρο πρῶτο, θὰ κρεμάσουμε τὸν Σέρινταν!

— Πῶς πηγαίνουν οἱ δουλειές; ρώτησε φύχραμα ὁ Σέρινταν. λὲς καὶ δὲν τὸν φοβίξε καθόλου ἡ θηλειὰ πού κρεμόταν τώρα ἀκριβῶς πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του.

— Ποιὲς δουλειές; ρώτησαν δυο—τρεῖς.

— Κάνετε πῶς δὲν καταλαβαίνετε; Πῶς πᾶνε τὰ ὀρυχεῖα; Βγάζουν πολὺ χρυ-

σάφι; Καὶ οἱ αἰχμάλωτοί σας;

Γρύλλισαν ὅλοι τους.

— Ὡστε τὰ ξέρεις ὅλα!, γρύλλισε ἕνας πού δὲν φορούσε πουκάμισο κι' ἔμοιαζε γιὰ ἀγριάνθρωπος. Ἐ, λοιπόν, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ κρυβόμαστε Σέρινταν. Σοὺ λέμε πῶς ἔχουμε βρῆ μιὰ φλέβα χρυσοῦ πού θὰ μᾶς κάνει ὅλους δυσσεκατομμυριόχους. Ἐμᾶς τοὺς ἔξη πού βλέπεις. Λοιπόν; Εἶσαι εὐχαριστημένος τώρα;

— Πολύ, ἀπάντησε εἰρωνικά ὁ ντέεκτιβ.

— Νὰ δοῦμε ἂν θὰ εἶσαι κι' ὅταν ἡ θηλειὰ αὐτῇ θὰ περάσῃ στὸ λαιμό σου. Ἡ μάλλον, εἶναι προτιμότερο νὰ κρεμάσουμε πρῶτα τὴν ἄρραβωνιαστικιά σου.

Ὁ Σέρινταν δὲν μίλησε. Σκεφτόταν μὲ ποιὸν τρόπο θὰ ἀντιδράσῃ. Καὶ καθὼς κύτταξε ὀλόγουά του, εἶδε ὅτι ὁ Λή Πὸ δὲν ἦταν αἰχμάλωτος τῶν κακούργων.

«Ὁ πονηρός!», συλλογίστηκε. Κατὰφερε νὰ τοὺς τὸ σκάσῃ. Εἶμαι βέβαιος πῶς θὰ μᾶς βγάλῃ ἀπὸ τὴ δραματικὴ θέσι πού βρισκόμαστε.

— Ἐμπρός!, φώναξε ὁ κακούργος χωρὶς πουκάμισο. Κρεμάστε πρῶτα τὴν κοπέλα.

Δύο ἀπ' αὐτοὺς τὴν ἄσπαξαν θάνασσα. Ἡ Νάνσυ ἔβγαλε μιὰ ἀπελπισμένη κραυγὴ καὶ δοκίμασε νὰ ἀμυνθῇ. Ὁ Σέρινταν ἔσφιξε τὶς γροθιές του καὶ ἐτοιμάστηκε νὰ ὀρ-

μήση. Μιά κόμμη πιστολιού όμως που καρφώθηκε στη ράχη του του έκοψε τη φόρα.

Τη στιγμή αυτή, έγινε εκείνο που περίμενε με τόση αγωνία ο Σέρινταν. Ένα αυτόματο κακάρισε άπορειδοποίητα και δυο κορμιά έπεσαν καταγής, γωρίς να βγάλουν ήγνα. 'Ο Μίκυ, δέν έχασε κα θέλου καιρό. Βιλέποντας τὸ πιστόλι, ένός κακούργου νά έχη διδωθή στη ράχη του ντέτεκτιβ, έδρασε με άστραπιαία ταχύτητα. Με ένα σύλτο, ώοιησε με τὸ κεφάλι μπροστά και χτύπησε τὸν κακούργο στην πλάτη. Έκείνος έγειρε άπότομα, πρίν πέση, όμως, πάτησε τη σκαν δόλη. 'Η σφαίρα πέρασε μόλις ένα έκαστοτό μικρού άπό τὸ κεφάλι του ντέτεκτιβ.

'Η σκηνή που ακολουθήσε δέν μπορεί νά περιγραφή. Πιστόλια και αυτόματα έκπυρσοκροτούσαν, σφαίρες σφύριζαν στὸν άέρα, κορμιά άναποδογυρίζανταν, βογγητά ακούνονταν, γροθιές άνεβοκατέβαιναν. Και μέσα σ' αυτή τη φασαρία, γίγαντας σωστός ο Σέρινταν, με ένα μαχαίρι που είχε κρυμμένο στη μέση του, προσπαθούσε νά άλευθερώση την άγαπημένη του που την είχαν κυκλώσει τρεις κακούργοι.

Σε μία στιγμή βοήθηκε μπροστά του ο κακούργος χωρίς πουκάμισο. 'Ο Σέρινταν με μία λαβή Ιαπωνικής πάλης τὸν έοριξε καταγής και ώοιησε πάνω του. Έκείνος όμως, πρόλαβε νά σηκω

θή και τῶραλε στὰ πόδια, κα τρακυλώντας στὸν κατήφορο του δουνου.

Σε λίγο, ή σύγκρουσι είχε πάοει τέλος. Τέσσερις άπό τὸς κακούργους είχαν πέσει νεκροί και δύο άπό αὐτούς κατάρθωσαν νά δραπτεύσουλ. 'Ο νέγρος είχε σωθή και φιλούσε τώρα τὰ χέρια του Σέρινταν άπό γοσά. 'Ο Μίκυ, τὸ άτρώητο 'Ελληνόπουλο που είχε σώσει την τελευταία στιγμή τὸν Σέρινταν, είχε πληγωθή ελαφρά στὸν ώο.

— Δέν είναι τίποτε, είπε στη Νάνσυ που τὸν φιλούσε κι' έκλαιγε άπό τη συγκίνηση της. Ούτε με πονάει καθόλου.

'Ο Σέρινταν του γύνωωσε τὸν ώο και χαμογέλασε.

— Μιά μικρή γοαντζουιά, είπε στὸ ήρωϊκό παιδί. Μήν άνησυχής Νάνσυ.

— Κι' ο Λή Πό; ρώτησε ο Μίκυ.

'Ο Σέρινταν εκείνη τη στιγμή θυμήθηκε τὸ σωτήρα τους που άν δέν είχε κρυφτή θά κοέμοιανταν τώρα όλοι τους άπό τὸ δέντρο.

— Λή Πό!, φώναξε τὸ 'Ελληνόπουλο.

Μά ο άνθρωπος του Ποάτ δέν άπάντησε. Στὸ πρόσωπο της Νάνσυ καθοφετίστηκε ή άγωνία και ή άπελπισία.

— Νά ψάξουμε όλόγυρα μήπως...

Έψαξαν με προσοχή άνάβοντας τὸς φακούς τους μά ο Λή Πό είχε γίνει άφαντος.

'Ο Σέρινταν σε μία στί-

γμή άρχισε τὰ γέλια.

— Γιατί γελάς; τὸν ρώ-
τησε περιέργη ἡ Νάνσυ.

— Γιατί καταλαβαίνω τί
ἔχει γίνει. Ὁ φίλος μας εἶ-
ναι πολὺ ἔξυπνος καὶ πονη-
ρὸς. Ὅπωςδὴποτε ἀκολούθη-
σε κάποιον ἀπὸ τοὺς δύο κα-
κούργους ποὺ τῶσκαν. Εἴ-
μαι βέβαιος πὼς δὲν θ' ἀρ-
γήσει νὰ ἐπιστρέψῃ γιὰ νὰ
μᾶς εἰδοποιήσῃ...

ΜΙΑ ΚΑΤΑΠΑΗΚΤΙΚΗ ΠΑΓΙΔΑ



ΕΙΧΕ δίκιο ὁ
Σέρνταν. Ἐ-
πειτα ἀπὸ μιὰ
ώρα ἀγωνιῶ-
δους ἀναμω-
νῆς εἶδαν τὸ
Λή Πὸ νὰ τρέ-
χῃ λαχανια-
σμένος πρὸς τὸ μέρος τους.
Οἱ καρδιές τῶν φίλων του
χτύπησαν χαρούμενα μόλις
τὸν ἀντίκρυσαν.

— Ὦχ, κουράστηκα!, ἔ-
κανε πέφτοντας ἀνάσκελα
κάτω. Τί τρεχάλα ἦταν αὐ-
τή!

— Πού εἶχες πάει; τὸν
ρώτησαν καὶ οἱ τρεῖς μαζί.

— Παρακολούθησα ἐκεῖ-
νον ποὺ τῶσκανε καὶ ποὺ δὲν
φοροῦσε πουκάμισο, εἶπε. Εἴ-
δα ποὺ μπήκε, κύριε Σέρν-
ταν! Μέσα σὲ μιὰ σπηλιά.

— Λοιπόν;

— Ὅταν μπήκε ἄρχισε νὰ
μιλάῃ δυνατὰ σὲ κάποιον.
Δὲν περίμενα πὺς πολὺ. Ἐ-
τρεξα νὰ σᾶς εἰδοποιήσω.

— Εἰσαι περιφημὸς!, τοῦ
εἶπε ὁ Σέρνταν. Ὅταν γυ-

ρίσουμε στὴ Γῆ θὰ πῶ στὸν
Χόβαρτ νὰ σὲ παρασημοφο-
ρήσῃ.

— Δηλαδή; ρώτησε περί-
εργος ὁ Λή Πὸ.

— Νὰ σοῦ κρεμάσῃ ἓνα
χαλκαδόκι χρωματιστὸ μπρο-
στὰ στὸ στήθος.

Ὁ Λή Πὸ κούνησε τ' αὐ-
τιά του χωρὶς νὰ καταλαβαί-
νῃ γιὰ ποιοὺ πράγμα τοῦ μι-
λούσαν.

— Θὰ εἶναι προτιμότερο
ἀντὶ γιὰ παράσημο νὰ τοῦ
δώσουν μιὰ σκούφια, εἶπε ὁ
Μίκυ, γελώντας.

— Ναί!, ἔκανε ὁ Λή Πὸ.
Ἐγὼ πολὺ καιρὸ νὰ βάλω
στὸ κεφάλι μου αὐτὸ τὸ πρά-
γμα!

Μὲ ὁδηγὸ τὸ Λή Πὸ, κατῇ
φόρῃσαν τὴν πλαγιά τοῦ θου-
νοῦ. Προχωροῦσαν προσεκτι-
κὰ γιατί ὁ Σέρνταν φοβόταν
μήπως τοὺς ἔχουν στήσει
καμιμία παγίδα οἱ δυὸ κα-
κούργοι ποὺ εἶχα γλυτώσει.
Ἐπειτα ἀπὸ πορεία μιστῆς
ώρας, ὁ Λή Πὸ τοὺς ἔκανε
νόημα νὰ σταματήσουν.

— Νά ἡ σπηλιά!, εἶπε ψι-
θυριστὰ στὸν Σέρνταν δεί-
χνοντας τὸ σκοτεινὸ στόμιό
της.

Ὁ ντέακτιβ ἔμεινε γιὰ λί-
γο σκεπτικὸς. Ἐπειτα πήρε
τὴν ἀπόφασί του.

— Νάνσυ, εἶπε, ἐσὺ κι' ὁ
Μίκυ θὰ μείνετε ἔξω. Ἐγὼ
καὶ ὁ Λή Πὸ θὰ μπουῖμε στὴ
σπηλιά γιὰ νὰ δοῦμε τί γίνε-
ται ἐκεῖ μέσα. Ὑποπτεύομαι
πὼς ἐδῶ μέσα θὰ εἶναι τὸ ὀ-
ρυχείο.

Ἡ κοπέλλα δὲν ἔφερε καμμιὰ ἀντίρρηση, ὅπως καὶ τὸ παιδί.

— Ἐχετε τὸ νοῦ σας, τοὺς εἶπε ὁ Σέρινταν. Ἄν παρουσιασθῇ καιεῖς καὶ εἶναι ὥπλις μένος, χτυπάτε τον χωρὶς δισταγμό.

Μπήκε στὴν τρύπα τῆς σπηλιάς χωρὶς ν' ἀνάψῃ τὸ φακό του. Ἀναγκάστηκε ὁμως νὰ τὸν ἀνάψῃ λίγο ἄργότερα γιὰτὶ δὲν ἔβλεπε τίποτε μπροστά του. Ρίξωσε πίσω σὲ μιὰ προεξοχή ἐνὸς βράχου, τράβηξε μαζί του καὶ τὸν Λή Πὸ καὶ πάτησε τὸ κουμπὶ τοῦ φακοῦ του, στρέφοντας τὴ φωτεινὴ δέσμη ὀλόγυρα.

Τὸ ἐσωτερικὸ τῆς σπηλιάς δὲν ἦταν σκαμμένο πούθενά. Ἄρα, σκέφτηκε πολὺ σωστά ὁ Σέρινταν, δὲν μπορούσε νὰ χρησιμεύσῃ σάν εἴσοδος τοῦ ὀρυχείου.

Ἐσθῆσε τὸ φακό καὶ προχώρησε. Ἐαφνικά, σταμάτησε καὶ ἀνοιγόκλεισε τὰ ρουθούνια του μερικὲς φορές.

— Λή Πὸ!, φώναξε, γρήγορα νὰ δοῦμε! Γρήγορα!

Ἄναψε πάλι τὸ φακό καὶ μὲ δυὸ πηδήματα ἔφθασε στὴν ἐξοδο. Πίσω του βγήκε καὶ ὁ Λή Πὸ.

— Φύγετε!, φώναξε στὴ Νάνσυ καὶ στὸ Μίκυ πού τοὺς περιμέναν ἀπ' ἔξω. Ἀπομακρυνθῆτε ὅσο μπορείτε τὲ περισσότερο!

Χωρὶς νὰ τοῦ ζητήσουν ἐξηγήσεις, ἄρχισαν ὅλοι τοὺς νὰ τρέχουν. Δὲν θὰ εἶχαν ἀπομακρυνθῇ πιὸ πολὺ ἀπὸ ἐ-

κατὸ μέτρα, ὅταν ἡ γῆ σείστηκε, ἓνας προμερὸς κρότος δόνησε τὴν ἀτμόσφαιρα καὶ μιὰ λάμψη μετέβαλε τὴ νύχτα σὲ μέρα. Ἡ δόνησι ἦταν τόσο δυνατὴ πού κλονίστηκαν κι' ἔπεσαν κάτω, ἐνῶ ψηλὰ στὸν οὐρανὸ πετάχονταν πέτρες καὶ χῶματα...

— Τὴ γλυτώσαμε φθηνά!, εἶπε ὁ ντέκτεκτιβ ὅταν κόπασε ὁ σάλος τῆς ἐκρήξεως. Δυὸ λεπτά ἀκόμη ἂν ἄργουσαμε, ἀλλοίμονό μας.

— Μά, τί ἔγινε; ρώτησε ὁ Μίκυ.

— Δὲν ἔγινε τίποτε. Ἡ μάλλον, κάτι ἔγινε. Οἱ φίλοι μας μᾶς ἔστησαν μιὰ ὁμορφὴ παγίδα. Πῆραν εἰδησι τὸν Λή Πὸ πὼς τοὺς ἀκολουθοῦσε. Μπήκε ὁ κακοῦργος χωρὶς ποικαμία στὴ σπηλιά κι' ἄρχισε τάχα νὰ μιλάῃ μὲ κάποιον, ἐνῶ μιλοῦσε μόνος του. Ἦταν βέβαιος πὼς ὁ Λή Πὸ θὰ γυρνοῦσε νὰ μᾶς πῇ πὼς μέσα στὴ σπηλιά κατοικοῦν οἱ κακοῦργοι. Μόλις ἔφυγε ὁ Λή Πὸ, ἔβαλε μιὰ ὥρολογιακὴ βόμβα δίπλα σ' ἓνα κιβώτιο δυναμίτιδος, καὶ τὴν κανόνισε ἔτσι ὥστε νὰ ἐκραγῇ ὅταν ἡμεῖς θὰ μπαίναμε μέσα.

— Καὶ σὺ πὼς τὸ κατάλαβες; ρώτησε μὲ τὴ σειρά της ἡ Νάνσυ. Εἶδες τὸ κιβώτιο;

— Ὅχι, δὲν εἶδα τὸ κιβώτιο. Ὅπως θὰ ξέρετε, ἡ δυναμίτις ἔχει μιὰ βαρεῖά μωριά. Ἡ μύτη μου, λοιπὸν, καὶ λιγάκι τὸ ἑσπικτό μου, μὲ εἰδοποίησαν γιὰ τὸν κίν-

δυνο πού διατρέχαμε κι' έτσι γλυτώσαμε από τού χάρου τὰ δόντια τὴν τελευταία στι-

γμή. Καὶ τώρα, δρόμο γιὰ τὰ μεταλλεῖα. Θὰ βρίσκονται ἀσφαλῶς στὸ μέρος πού εἰ-
δαμε τὰ φῶτα.

Ο ΣΕΡΙΝΤΑΝ ΣΤΗΝΕΙ ΠΑΓΙΔΑ

ΟΤΑΝ πλησίασαν στὰ φῶ-
τα, ὁ Σέρινταν κεντοστά-
θηκε. Ἄκουσε πυροβολι-
σμούς καὶ ζωηρὲς κραυγές.

— Οἱ ἐργάτες θὰ πληρώ-
σουν τὴ μανία τῶν κακούρ-
γων, εἴτε μ' ἓνα σφίξιμο στὴν
καρδιά του. Ὑποπτεύομαι
πὼς αὐτοὺς χτυποῦν τώρα.

Ἔκανε νόημα μὲ τὸ χέρι
του καὶ προχώρησε ἀκόμη λί-
γο. Ὁ Σέρινταν πάλι στα-
μάτησε.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε
ὁ Μίκυ.

Ὁ Σέρινταν χαμογέλασε.



— Τί ἔπαθες Τζόε; τὸν ρώτησε ἡ Νάνσυ.

Τὸ πρόσωπό του εἶχε φωτισθῇ.

— Δεξιά μας ὑπάρχει ἕνα ἀστρόπλοιο, εἶπε. Εἶναι τὸ ἀστρόπλοιο τῶν κακοῦργων. Μοῦ ἦρθε, λοιπόν, μιὰ ἰδέα. Εἶμαι βέβαιος πὼς οἱ κακοῦργοι θὰ θελήσουν νὰ φύγουν παίρνοντας ὅσο χρυσάφι μποροῦν. Ἐγὼ ὁμως θὰ κάνω ἕνα μικρὸ σαμποτάζ στοῦ ἀστρόπλοιό τους καὶ θὰ πους τὸ ἀχρηστεύσω. Ἔλα μαζί μου, Μίκι!

Περνώντας κάτω ἀπὸ μιὰ σειριὰ συρματοπλεγμάτων, ἔφθασαν στοῦ ἀστρόπλοιου. Ὁ Σέοινταν μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Ἑλληνόπουλου, ἀχρηστεύσε τὸ κἀντράν πού δείχνει τὶς κατευθύνσεις καὶ σημειώνει τὰ στίγματα.

— Ἄν τολμήσουν νὰ ἀπογειωθῶν, εἶναι χαμένοι, εἶπε ὁ ντέκτιβ. Δὲν θὰ ξέρουν ποιά κατεύθυνσι νὰ πάρουν καὶ θὰ χαθοῦν μέσα στοῦ Χάος. Καλύτερη τιμωρία ἀπὸ αὐτὴ δὲν ὑπάρχει γιὰ ἀνθρώπους σὰν κι' αὐτούς.

Φτάνοντας τοὺς φίλους τους, ὅκισαν νέους πυροβολισμούς.

— Πρέπει νὰ τρέξουμε, εἶπε ἡ Νάνσυ. Μπορεῖ νὰ σκοτώσουν ὅλους τοὺς ἐργάτες.

Ἀρχισαν νὰ τρέχουν. Σὲ λίγο ἔφθασαν μπροστὰ σὲ μερικὲς καλύβες. Κομένα δὲν ἦσαν μέσα σ' αὐτές. Οἱ πυροβολισμοὶ ἔρχονταν ἀπὸ τὸ βάθος τῆς γῆς, ἀπὸ τὸ μεταλλεῖο, πού ἡ πελώρια τρύπα του ἦταν λίγο πρὶν τέρα ἀπὸ

τὶς καλύβες, ἄπλετα φωτισμένη.

Κατέβηκαν καὶ οἱ τέσσερις μὲ προσοχή. Διέσχισαν μερικὸς ἔρημους καὶ λασπεροὺς διαδρόμους καί, σὲ μιὰ στιγμή, ὠδηγημένοι ἀπὸ τοὺς πυροβολισμούς, βρέθησαν μπροστὰ ἐν ἑνὶ ἀπερίγραπτο θέσμῳ.

Τριάντα περίπου ἐργάτες, ἀλυσσοδεμένοι ὅλοι τοὺς δούλευαν κάτω ἀπὸ τὴν ἀπειλὴ τῶν πιστολιῶν τῶν δύο κακοῦργων. Μόλις ἐκείνη τὴ στιγμή εἶχαν ἀνακαλύψει μιὰ φλέβα χρυσοῦ καὶ οἱ κακοῦργοι πυροβολοῦσαν στὸν ἄερα γιὰ νὰ τοὺς ἀναγκάσουν νὰ σκάσουν ὅσο πρὶν γρήγορα μποροῦν. Σκόπευαν φαίνεται νὰ πάρουν ὅσο χρυσάφι μπορούσαν καὶ νὰ φύγουν.

Οἱ ἐργάτες, πού ἔμοιαζαν σὰν φαντάσματα ἀπὸ τὴν κρύα καὶ τὴν ἀδυναμία, μὲ πολὺ κόπο σήκωναν τὶς σκαπάνες.

— Γρήγορα ζωά! φώναζαν οἱ κακοῦργοι. Δὲν βλέπετε τὸ χρυσάφι!

Ἐκείνη τὴ στιγμή ἀντήχησε θορυβωδὴ καὶ ἀδυσώπητη ἡ φωνὴ τοῦ Σέοινταν:

— Κάτω τὰ ὄπλα, κακοῦργοι!

Οἱ κακοῦργοι στοάφηκαν ὁπτόμα πρὸς τὸ μέρος τῆς φωνῆς. Βλέποντας ὁμως τοὺς ἀστροναῦτες, τὸ ἔβαλαν στὰ πόδια οτοίδοντας δεξιὰ σὲ μιὰ στοά.

Ὁ Σέοινταν ἔτοξεξε ξοπίσω τους καὶ δὲν ὑπόρεσε νὰ τοὺς προλάβῃ. Εἶχαν δὲν

στην ἐπιφάνεια κι' ἔτρεχαν πανικόβλητοι πρὸς τὸ ἀστροπλοίο τους.

— Στὸ καλὸ!, κάγχασε πίσω τους ὁ ντέτεκτιβ. "Ἀν φθάσετε στὴ Γῆ νὰ μοῦ τη-λεγραφήσετε!

Περιμένε ὥσπου νὰ ἀπογειωθῇ τὸ ἀστροπλοίο τῶν κακούργων κι' ὅταν τὸ εἶδε νὰ ἐξαφανίζεται στὸ σκοτεινὸ οὐρανὸ, κατέβηκε στὸ μεταλλεῖο νὰ βοηθήσῃ, μαζί με τοὺς φίλους του, τοὺς δυστυχισμένους ἐργάτες...

ΟΙ ΚΑΚΟΥΡΓΟΙ ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΥΝ



ΜΟΛΙΣ ἔλευ-
θέρωσαν τοὺς
ἀλυσοδεμένους
ἐργάτες καὶ
βγήκαν στὴν
ἐπιφάνεια,
βρέθηκαν
μπροστὰ σ' ἑ-
να ἀπροσδόκητο θέσπαι. Λί-
γο μακρύτερα ἀπὸ τὴν εἰσο-
δο τοῦ μεταλλεῖου, εἶδαν
τοὺς δυὸ κακούργους νὰ τοὺς
περιμένουν μετὰ τὰ πιστόλια
στὰ χέρια.

— Ψηλά τὰ χέρια!, φώνα-
ξαν καὶ οἱ δυό.

Οἱ ἀστροναῦτες ἀναγκά-
στηκαν νὰ ὑπακούσουν καὶ
πέταξαν τὰ ὅπλα τους. Οἱ
δυὸ κακούργοι πλησίασαν
πιο πολὺ κοντὰ τους τώρα.

— Νόμισες πὼς θὰ τὴν
πάθουμε ντέτεκτιβ Σέρινταν;
εἶπε ὁ ἕνας τους πονηρά.
Ἀντιληφθήκαμε ἀμέσως πὼς
εἶχε ἀφαιρεθῇ τὸ καντράν
κατευθύνσεως καὶ προσγειω-

θήκαμε πάλι στὸν πλανήτη.
Ἐσκαψες τὸ λάκκο γιὰ μᾶς
καὶ θὰ μῆς ὁ ἴδιος μέσα.

— Τί θὰ κάνετε; ρώτησε
ὁ ντέτεκτιβ γιὰ νὰ κερδίσῃ
καιρὸ καὶ νὰ σκεφθῇ πὼς θὰ
μπορέσῃ νὰ ἀντιδράσῃ γιὰ
νὰ γλυτώσῃ τὸ θάνατο.

— Θέλει καὶ ρώτημα; Θὰ
σᾶς σκοτώσουμε τώρα, δά!
Ἐπειτα θὰ ὀδηγήσουμε τοὺς
ἐργάτες στὸ μεταλλεῖο νὰ
δουλέψουν γιὰ μᾶς. Τώρα ποὺ
μείναμε οἱ δυὸ μᾶς, μετὰ τὸ
χρυσάφι ποὺ θὰ βγάλουμε
θα γίνουμε πᾶμπλουτοι.

Σήκωσε ἀργὰ —ἀργὰ τὸ
αὐτόματό του. Τὰ μάτια του
ἐλαμπαν παράξενα ἀπὸ τὴν
ἄγρια φλόγα τοῦ μίσους καὶ
τῆς ἐκδικήσεως.

Ὁ ντέτεκτιβ αἰσθάνθηκε
πολὺ ἄσχημα. Ὁ θάνατος
πλησίαζε μετὰ τεράστια βίαι-
τα. Δὲν ἔμεναν παρὰ ἐλάχι-
στα δευτερόλεπτα. Σκέφθηκε
νὰ σκύψῃ γιὰ νὰ πάρῃ τὸ ὀ-
πλο ποὺ εἶχε πετάξει κατα-
γῆς, μὰ μιὰ τέτοια κίνησι θὰ
τοῦ συντόμευε τὸ θάνατο.

— Σταθῆτε!, φώναξε. Ἐ-
χω νὰ σᾶς πῶ κάτι.

— Ἄφησε τὰ κόλπα ντέ-
τεκτιβ!, τοῦ ἀπάντησε ὁ ἄλ-
λος. Δὲν χρησιμεύουν σὲ τί-
ποτε. Πέθανε παλιοτόμαρο
γιὰ νὰ μάθῃς νὰ μπαίνῃς ὅλ-
λοτε μπροστὰ στὸ δρόμο μου
καὶ νὰ μοῦ χαλάς τὰ σχέδια.

Ἡ κίνησί του ἦταν πιο κο-
φτὴ τώρα καὶ, σὲ λίγο μιὰ
ριπὴ ἔσκισε τὴ θανάσιμη
σιωπή...

Στὸ ἐλάχιστο διάστημα
ποὺ μεσολάβησε ἀπὸ τὴν κί

νησι του χεριού του κακούργου ως τη στιγμή που το δάχτυλό του πάτησε τη σκανδάλη που όπλου του, συνέβη κάτι που κανείς δεν το περίμενε. Τρεις νέγροι που βρίσκονταν πίσω από τον Σέρινταν και τους φίλους του, με μια άστραπιαία κίνησι βρέθηκαν μπροστά τους και δέχτηκαν αυτοί της καφές σφαίρες των αυτόματων. Τα ήρωικά και αντρίκια στήθη τους έγιναν άσπινδα μπροστά στους αστροναύτες. Προτίμησαν να πεθάνουν αυτοί, για να σώσουν τους ανθρώπους που πριν λίγο τους έλευθέρωσαν από τις αλυσίδες της σκλαβιάς.

Ο Σέρινταν, χωρίς ν' άργαπορήσει ούτε στιγμή, θρήκε την ευκαιρία να αρπάξει το πεσμένο αυτόματο του. Όταν ανωρθώθηκε, πάτησε με πείσιμα τη σκανδάλη. Είδε τον ένα κακούργο να πετάει το δικό του αυτόματο να σηκώνη ψηλά τα χέρια, να κάνει μια καμική στροφή και να πέφτη ύστερα μονοκόμματος στο έδαφος.

Ο δεύτερος κακούργος, πρόλαβε να το σκάσει, στρίβοντας πίσω από μια καλύβα. Μια σκιά όμως τινάχτηκε ξοπίσω του και σε δυο λεπτά τον πρόλαβε και του κάθησε στο σβέρκο. Ήταν ο Λή Πό, ο άτρώμητος άνθρωπος του Πράτ που βοηθούσε πάντα στίς δύσκολες στιγμές τους φίλους του. Έδωσε μια τρομερή γροθιά στο πρόσωπο του κακούργου και τον έ-

κανε να ούρλιαζε από τον πόνο να παραπατήσει σαν μεθυσμένος και να στηριχτεί σ' έναν τοίχο, προσπαθώντας μάλιστα να απαλλαγεί από τον καλλικάντζαρο που δεν έλεγε να κατέβη από το σβέρκο του. Στο τέλος έπεσε γοναπιστός και μισοαναίσθητος στο έδαφος.

Ο Λή Πό, τον άρπαξε από το πόδι και με τα λεπτά αλλά πολύ δυνατά χέρια του τον τράβηξε σέρνοντας ως το σημείο που έμειναν οι φίλοι του και οι εργάτες.

Μια όχλαγωγή άκούστηκε από το μέρος των εργατών.

— Να τον λυντζαρούμε!, φώναξαν όλοι τους και τον κύκλωσαν με απειλητικές διαθέσεις.

Ο Σέρινταν μπήκε μπροστά τους και τους έμπόδισε.

— Δεν είναι σωστό, τους είπε. Είναι αίχμαλώτός μας. Θα τον παραδώσουμε στην Αστυνομική Ασφάλεια της Γής για να τον δικάσει για τα εγκλήματά του.

— Όχι!, ούρλιασαν εξαγριωμένοι οι εργάτες! Πρέπει να πληρώσει εδώ για όσα μαρτύρια μάς έκανε.

Ο Σέρινταν έσκυψε να σηκώσει τον ξαπλωμένο αιχμάλωτό του για να τον γλυτώσει από τη μανία των εξαγριωμένων ανθρώπων. Σκύβοντας όμως επάνω του, άφησε να του ξεφύγει ένα έπιφώνημα έκπληξας.

— Ο άνθρωπος αυτός, είναι νεκρός, τους είπε. Φαίνεται πως πέθανε από το φό-

δο του. Ἡ Θεία Δίκη τὸν τιμώρησε ἀντὶ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους. Ἐλπίζω νὰ εἰστε εὐχαριστημένοι τώρα... Φίλοι μου, μπορεῖτε νὰ γυρίσετε στὸ ὄρυχείο καὶ νὰ γεμίσετε τὶς τσέπες σας μὲ χρυσάφι. Σὰς ἀξίζει γιὰ τὰ μαρτύρια ποὺ περάσατε. Ἐγὼ στὸ μεταξὺ θὰ εἰδοποιήσω τὴν Ἀστρική Ἀσφάλεια νὰ ἔρθῃ νὰ σὰς πάρῃ...

Ὅταν οἱ ἐργάτες ἔτρεξαν μὲ κραυγὲς χαρὰς πρὸς τὸ ὄρυχείο, ὁ Σέρινταν ἔριξε μιὰ ματιὰ στοὺς τρεῖς ἡρωϊκοὺς νέγρους ποὺ ἔβαλαν τὰ κορμιὰ τους γιὰ ἀσπίδα καὶ τοὺς γλύτωσαν ἀπὸ τὸ θάνατο. Τοὺς κύτταξε βουδά, μὲ σπαραγμὸ κι' ἔπειτα, γονάτισε καὶ τοὺς φίλησε ἕναν ἕναν. Τὰ μάτια του εἶχαν βουρκώσει καὶ καθὼς ἀπομακρυνόταν, ψιθύρισε πνιχτά:

«Εὐχαριστῶ λεβέντες μου, ὁ Θεὸς ἄς ἀναπαύσῃ τὴν ψυχὴ σας...»

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ἐπειτα ἀπὸ τὴν περιπέτεια αὐτή, οἱ τέσσερις ἀστροναῦτες γύρισαν στὸν «Πρωτῆα» καὶ εἰδοποίησαν τὴν Ἀστρική Ἀσφάλεια νὰ στείλῃ ἕνα μεγάλο ἀστροπλοιο νὰ παραλάβῃ τοὺς ἐργάτες.

— Σέρινταν, εἶπε ὁ Χόβαρτ ἀφοῦ τελείωσε τὸ μήνυμά του ὁ ντέκτιβ, νὰ ἐπιστρέψῃς ἀμέσως στὴ Γῆ.

— Συμβαίνει τίποτε Χόβαρτ;

— Αὐτὸ δὲν σ' ἐνδιαφέ-

ρει!, γρύλλισε τὸ μπουλτόγκ τῆς Διαπλανητικῆς Ἀσφάλειας. Σὲ διατάζω νὰ ἐπιστρέψῃς στὴ Γῆ.

Ὁ Λῆ Πὸ κούνησε ἀνήσυχος τ' αὐτιά του.

— Κάποια περιπέτεια μὰς περιμένει, ἔκανε.

— Καὶ δὲν χαίρεσαι; τοῦ εἶπε ὁ Μίκυ.

Ὅλοι τὰ πρόσωπα ἦταν χαρούμενα ἐκτὸς ἀπὸ τῆς Νάνσυ.

— Τί σοῦ συμβαίνει; τὴ ρώτησε χαίμενων ὁ Σέρινταν.

— Μοῦ συμβαίνει ὅτι μὲ τὶς περιπέτειες ποὺ μπλέκου με κάθε τόσο, δὲν μὰς μένει καιρὸς νὰ ἡσυχάσουμε λιγάκι καὶ νὰ παντρευτοῦμε!

— Θὰ γίνῃ κι' αὐτό!, τὴν καθησύχασε ὁ ἀρραδωνιαστὴς κὸς της. Καὶ τώρα, δρόμο γιὰ τὴ Γῆ!

Τὸ ταξίδι * * * ὡς τὴ Γῆ ἦταν εὐχάριστο καὶ χωρὶς περσιπέτειες. Ὅταν ἔφθασαν στὸ πυραυλοδρόμιο τῆς Νέας Ὑόρκης, τοὺς περίμενε ἕνας ἀστυνομικὸς τῆς Ἀστρικῆς Ἀσφάλειας.

— Ὁ Χόβαρτ μὲ διέταξε νὰ σὰς πῶ πὼς σὰς περιμένει στὸ γραφεῖο του, τοὺς εἶπε. Θὰ μπῆτε στὴν βαρρακκισμένη αὐτὴ κούρσα καὶ θὰ ἔχετε τὸ νοῦ σας νὰ μὴ σὰς ἐπιτεθῇ κανεὶς στὸ δρόμο.

Ὁ Σέρινταν βοήθησε τὴ Νάνσυ νὰ μπῇ στὴν κούρσα καὶ κάθησε στὸ τιμόνι. Στὸ πίσω καθίσμα μπήκαν ὁ Μίκυ μὲ τὸ Λῆ Πὸ.

— Κάτι τὸ ὑποπτό συμ-
βαίνει, εἶπε σὲ μιὰ στιγμή
ὁ ντέτεκτιβ. Αὐτὴ ἡ περιπο-
λικὴ κούρσα δὲν μοῦ ἀρέσει
καθόλου. Κι' αὐτὸ τὸ ἐλι-
κόπτερο ἐκεῖ ψηλά...

Ὡσπου νὰ φθάσουν στο
μέγαρο τῆς Ἀστρικής Ἀ-
σφάλειας, εἶχαν ὅλες τὶς αἰ-
σθήσεις τους σὲ ἐπιφυλακὴ.
Μπαίνοντας στο γραφεῖο τοῦ
Χόβαρτ τὸν βρῆκαν νὰ κα-
πνίζῃ ἓνα μεγάλο ποῦρο.

— Καλῶς τους!, ἔκανε
καί... γιὰ πρώτη φορὰ χαμο-
γελοῦσε.

— Γιατί μᾶς ἔστειλες τὴν
θωρακισμένη κούρσα; τὸν
ρώτησε περίεργος ὁ Σέριν-
ταν.

— Ἦθελα νὰ φθάσετε
σῶσι καὶ ἀβλαβεῖς ὡς ἐδῶ,
τοὺς ἀπάντησε.

— Ὑπάρχει κανένας κίν-
δυνος;

— Ὑπάρχει κίνδυνος γιὰ
τὴ Νάνσυ, μίλησε αἰνιγματι-
κὰ ὁ Χόβαρτ.

— Δηλαδή; ἔκανε ὁ Σέριν-
ταν.

— Ἀκουσε, Τζῆβε, ἀρχι-
σε ὁ χοντρός ἀστυνομικός.

Σὰς ἔπαιζαι αὐτὸ τὸ παιχνι-
δάκι γιὰ νὰ συγκεντρώθῃτε
ὅλοι στο γραφεῖο μου. Μοῦ
φαίνεται πῶς τὸ παραέρρι-
ξες στὴν περιπέτεια καὶ ἡ ἀρ-
ραβωνιαστικιά σου περιμένει
μάταια νὰ τὴν παμπρευτῇς.
Αὐτὴ τὴ στιγμή λοιπόν, πά-
με γραμμὴ γιὰ τὴν ἐκκλησία.
Ἐγὼ θὰ γίνω ὁ κουμπάρος
σου. Κι' ἂν φέρῃς ἀντίρρηση,
θὰ σὲ πάω δεμμένο ὡς τὴν
ἐκκλησία.

Ἡ Νάνσυ χαμογέλασε εὐ-
τυχισμένη.

— Μά, ἔκανε ὁ Σέρινταν,
καὶ ἡ ὑπηρεσία μου;

Ὁ Χόβαρτ σηκώθηκε ἐπί-
σημα ἀπὸ τὴν καρέκλα του
κι' ἔδειξε τὸ μικρὸ Ἑλληνό-
πουλο.

— Νὰ ποιός θὰ σὲ ἀντικα-
ταστήσῃ!, τοῦ εἶπε. Νομί-
ζω πῶς σοῦ μοιάζει σὲ ὅλα!

Ὁ Σέρινταν καὶ ἡ Νάνσυ
ἀγκάλιασαν συγκινημένοι τὸ
μικρὸ τους φίλο ἐνῶ ὁ Λή
Πό, ἔδωσε ἓνα τέτοιο σάλ-
το ἀπὸ τὴ χαρὰ του ποὺ
χτύπησε τὸ κεφάλι του στο
ταβάνι, κι' ἔπεσε ἀναίσθη-
τος πάνω στὴν κεφαλὴ τοῦ
καπὰπληκτοῦ Χόβαρτ...

Τ Ε Λ Ο Σ

Συγγραφεὺς: Π. ΠΕΤΡΙΤΗΣ

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις

Σε 2 μέρες

ΤΗΝ ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

κυκλοφορεί επιτέλους ο βασιλιάς των περιοδικών Ζούγκλας,

‘Ο Μικρός TARZAN

‘Ο «Μικρός Ταρζάν» είναι το πιο συναρπαστικό και συγκλονιστικό ανάγνωσμα ζούγκλας που έχετε διαβάσει ποτέ! Γοργά έπεισοδια, γοητευτική πλοκή, δράσι, πάλη με θηρία και ίθαγενείς, έξωτικά ζώα, αγωνία, γέλια, διασκέδασις! ‘Ο «Μικρός Ταρζάν» είναι γραμμένος από τον ειδικό στα ανάγνωσματα ζούγκλας έκλεκτο συγγραφέα Νίκο Ρούτσο, που υπόσχεται σ’ όλους τους παλαιούς φίλους του ότι αυτή τη φορά θα δώσει κάτι πολύ καλύτερο από κάθε άλλο ανάγνωσμα ζούγκλας που έχει γράψει ποτέ!

‘Ο Μικρός TARZAN

θα γίνει ο αχώριστος σύντροφος κάθε παιδιού και θα χαρίζει στιγμές άξέχαστες και μόρφωσι συνδυασμένη με διασκέδασι και πνευματικό και ψυχικό ξεκούρασμα σε κάθε Έλληνόπουλο! Μετά το διάβασμα των μαθημάτων ή μετά την εργασία, ή ανάγνωσις του Μικρού Ταρζάν θα αναπαύη και θα ξεκουράζη!

Αγοράστε όλοι τον Μικρό Ταρζάν τη Μεγάλη Παρασκευή (στις έπαρχίες θα κυκλοφορήση μια εβδομάδα αργότερα για τεχνικούς λόγους). Σελίδες 36, εξώφυλλα δέφσεται, τιμή 2 δραχμές!

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

- | | |
|-----------------------------------|--------------------------------|
| 1. ‘Ο ντέκτεϊθ των ούρανών. | 12. ‘Η μεγάλη μάχη. |
| 2. Το μυστηριώδες αστρόπλοιο. | 13. Οι έξωκοσμοι έφορμουν. |
| 3. Κουρσάροι στη Σελήνη. | 14. Το δαμόνιο του ολέθρου. |
| 4. ‘Ο Μικρός Έλευθερωτής. | 15. Το ατρόμητο Έλληνόπουλο. |
| 5. ‘Ο πόλεμος των άστρων. | 16. ‘Ο πλανήτης των τεράτων. |
| 6. ‘Επίθεσις έναντίον της Γης. | 17. Το τέρας των ούρανών. |
| 7. ‘Η επανάστασις των Ρομπότ. | 18. Οι μηχανές του ολέθρου. |
| 8. Το αίνιγμα του πλανήτη Κρόνου. | 19. ‘Η δ:σίλισσα των άστρων. |
| 9. Θύελλα στο Διάστημα. | 20. ‘Ο Απηγορευμένος Πλανήτης. |
| 10. Οι άνθρωποι ψάγια. | 21. Οι τιτάνες των ούρανών. |
| 11. ‘Ο έχθρος του κόσμου. | 22. ‘Η Αδυσσος της φρίτης. |
| | 23. Διαταγή «Πύρι». |
| | 24. Οι σκυλάνθρωποι. |

ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΔΙΑΠΛΑΝΗΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΤΕΤΑΡΤΗ

Γραφεία: 'Οδός Λέκκα 22 — ΑΡΙΘ. 24 — Τιμή δραχ. 2

Δημοσιογραφικός Διευτής: Στ. 'Ανεμοδουράς, Φαλήρου 41, Οικονομικός Διευτής: Γεώργ. Γεωργιάδης, Σφίγγος 38. Προϊστάμενος τυπογρ.: Α. Χατζηθασσιλείου, Ταταούλων 29, Ν. Σμύρνη.
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, 'Αθήναι.



Με τὸ τεύχος αὐτό, τὸ 24, κλείνει ἡ σειρά τοῦ ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΥ. Ὁ ἐκδοτικὸς οἶκος τοῦ «Μ. ΗΡΩΟΣ» ἀποφάσισε νὰ ἐκδόσῃ μιὰ καινούργια σειρά ἀπὸ ζωντανῆς καὶ συναρπαστικῆς περιπέτειας τῆς ζούγκλας, μετὰ τὸν τίτλο : «Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΑΡΖΑΝ». Τὸ νέο αὐτὸ ἀνάγνωσμα θὰ κυκλοφορῇ κάθε Παρασκευὴ καὶ εἴμαστε δέβαιοι πὼς θ' ἀγαπηθῇ ἀπὸ τοὺς φίλους τῶν περιπετειῶν, ὅσο κανένα ἄλλο. Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ ἀγοράσετε τὸ πρῶτο τεύχος του ποὺ κυκλοφορεῖ τῇ Μεγάλῃ Παρασκευῇ (μιὰ ἐβδομάδα ἀργότερα στὴν ἐπαρχία) γιὰ νὰ τὸ διαπιστώσετε. Στὸ μεταξύ, ὅσοι θέλουν νὰ δέσουν τὰ τεύχη τοῦ «Υπερανθρώπου» σὲ τόμους μποροῦν νὰ τὰ στείλουν στὰ γραφεῖα μας. Ἡ διβλιοδεσία κοστίζει πέντε δραχμῆς, ὅταν τὰ τεύχη εἶναι δικά σας. "Αν θέλετε ν' ἀγοράσετε ἑτοιμὸ τόμο, ἡ τιμὴ του εἶναι 20 δραχ. καὶ 14 γιὰ ὅσους ἔχουν ταυτότητα «'Αστροναύτη» ἢ «Μ. Ἡρώος».





ΔΕΝ ΓΙΝΕΤΑΙ
ΤΙΠΟΤΑ! Η ΜΠΕΝΖΑΛΙ
ΕΙΝΑΙ ΝΕΚΡΗ... ΜΑ...
ΣΤΑΣΟΥ!



Ή ΤΙΓΡΙΣ ΒΟΓΓΑΕΙ
Ο ΘΕΟΣ ΕΙΣΑΚΟΥΣΕ ΤΗΝ
ΠΑΡΑΚΛΗΣΙ ΣΟΥ.
ΞΑΝΘΗ ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ



ΝΑΙ! ΑΜΤΙΝ-
ΤΟΛΑ! Η ΜΠΕΝ-
ΖΑΛΙ ΘΑ ΖΗΣΗ!

ΓΙΑ ΝΑ ΣΕ ΒΟΗΘΗ,
ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΣΟΥ
ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΔΥΝΑΤΩΝ
ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ!